

Translation project: *House of Glass* by Sarah Pekkanen

Перекладацький проєкт: переклад книги С. Пекканен «House of Glass»

BA Paper

Yevheniia Shetelia
PERb22140d

Цим підписом засвідчую, що
надані на захист рукопис та
електронний документ є
ідейними.

Research supervisor:
S. Merkulova, Ph.D.

30.05.2025

Шетелія С.В.

Анотація

Цей перекладацький проєкт присвячений дослідженню особливостей відтворення напруги та саспенсу в описових наративах на прикладі українського перекладу роману Сари Пекканен «Скляний будинок». Проєкт зосереджується на аналізі лінгвістичних та стилістичних засобів, що створюють атмосферу напруги в оригінальному тексті, а також на визначенні ефективних методів їх перекладу українською мовою. Відповідно, перекладацький проєкт складається зі вступу, двох розділів, висновків, списку використаних джерел та додатку.

Перший розділ проєкту містить авторський переклад вибраних фрагментів роману з англійської на українську мову. Основним завданням при виконанні цього перекладу було збереження емоційного впливу, атмосфери напруги та стилістичних особливостей оригінального тексту.

Другий розділ проєкту пропонує детальний аналіз перекладацьких викликів та обґрунтування перекладацьких рішень, прийнятих для відтворення саспенсу та напруги при роботі над першим розділом. Особлива увага приділяється проблемам збереження ритму наративу та емоційного забарвлення лексики. Цей перекладацький проєкт буде корисним для перекладачів художньої літератури та українських читачів, які цікавляться психологічними трилерами та саспенс-літературою.

Ключові слова: інтрига, напруга, описовий наратив, психологічний трилер.

Abstract

This translation project is dedicated to exploring the challenges of recreating suspense and tension in descriptive narratives through the Ukrainian translation of Sarah Pekkanen's novel *House of Glass*. The project focuses on analyzing the linguistic and stylistic devices that create atmosphere of tension in the original text and developing effective strategies for their translation into Ukrainian. Accordingly, the translation project consists of an introduction, two chapters, conclusions, a list of references, and an appendix.

The first chapter of the project contains the author's translation of selected fragments of the novel from English into Ukrainian. The primary objective of this translation was to preserve the emotional impact, atmosphere of tension, and stylistic features of the original text.

The second chapter offers a detailed analysis of translation challenges and justification of translation decisions made to recreate suspense and tension in the first chapter. Special attention is paid to the problems of preserving narrative rhythm and emotional coloring of vocabulary. This translation project will be valuable for literary translators and Ukrainian readers interested in psychological thrillers and suspense literature.

Keywords : suspense, tension, descriptive narrative, psychological thriller.

Contents

Introduction	4
Chapter 1. Translation of the book House of Glass by Sarah Pekkanen.....	5
Chapter 2. Challenges of Recreating Suspense and Tension in Descriptive Narrative: The Case of Ukrainian Translation of <i>House of Glass</i> by Sarah Pekkanen	46
2.1 Characteristics of the book and the author's biography	46
2.2 Psychological thriller elements and their narrative manifestation in <i>House of Glass</i>	47
2.3 Rendering descriptions	50
Conclusion.....	59
References	60
Appendices	61

Introduction

Translating literature is a great challenge for a translator, so he or she must always develop their knowledge and expand their thesaurus. The lack of literary logic also makes translation impossible. Literary devices, phrases, and style are the things without which the creation of any literary masterpiece is impossible, let alone its translation. Every translation requires analysis, which is what this work is dedicated to.

The translation was made of the psychological thriller *House of Glass* by Sarah Pekkanen. This book exemplifies contemporary suspense literature, skillfully combining elements of psychological tension, unreliable narration, and gradual revelation of truth. The text contains numerous descriptive passages that build suspense, carefully timed narrative revelations, and culturally specific elements that added complexity and challenge to the translation process.

The psychological thriller genre has gained significant popularity among Ukrainian readers in recent years, yet many works remain untranslated or inadequately translated due to the specific challenges they present. The translation of suspense literature requires special attention to maintaining the emotional impact and tension that define the genre, making this research particularly relevant for contemporary translation practice.

Of course, the main goal was to translate the text in a way that would preserve the suspense and tension of the original while remaining accessible and engaging for Ukrainian readers. To achieve the aim of this project, the following objectives have been established:

- 1) to discover the author's biography and the novel as a genre of literature and provide translation into the target language;
- 2) to analyze Sarah Pekkanen's narrative techniques for creating suspense and tension in *House of Glass*;
- 3) to scrutinize the translation of suspense-building elements within the text to summarize methods and techniques employed during the translation process.

The paper contains of an introduction, translation part, translator's analysis, and conclusions. The translation project consists of 41 pages of the actual translation and 13 pages of the translator's analysis. The source text consists of 12, 240 words and 53, 713 characters with spaces, and the target language translation consists of 10, 777 words and 58, 233 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of the book House of Glass by Sarah Pekkanen

CHAPTER 1

Tuesdays at 4:30 p.m. That's her routine.

I stand on a grimy square of sidewalk near the busy intersection of 16th and K Streets, scanning the approaching pedestrians.

My new client will arrive in seven minutes.

I don't even need to meet her today. All I have to do is visually assess her to see if I'll be able to work with her. The thought makes my shoulders curl forward, as if I'm instinctively forming a version of the fetal position.

I could refuse to take on this client. I could claim it's impossible for me to be neutral because the media frenzy surrounding the suspicious death of her family's nanny has already shaped my perceptions.

But that would mean lying to Charles, who is the closest thing I have to a father.

"You know I hate asking for favors, Stella," Charles said last week from across the booth in his favorite Italian restaurant. He unfolded his heavy white napkin with a flick of his wrist, the crisp snap punctuating his words.

Perhaps a reminder that in all the years I've known him, he has never asked me for a single one?

"I'm not sure if I can help her," I'd told Charles.

"You're the only one who can. She needs you to be her voice, Stella."

Saying no to the man who gave me my career, walked me down the aisle, and has provided a shoulder during the dissolution of my marriage isn't an option. So here I wait.

My new client won't take any notice of me, a thirty-eight-year-old brunette in a black dress and knee-high boots, seemingly

ЧАСТИНА 1

Як завжди, щовівторка о 16:30.

Я стою на брудному клаптику тротуару біля галасливого перехрестя 16-ї та К-стріт, пильно вдивляючись у натовп перехожих.

Через сім хвилин має з'явитися моя нова клієнтка.

Сьогодні мені навіть не потрібно з нею розмовляти. Все, що я маю зробити, — це поглянути на неї й вирішити, чи зможу я взятися за цю справу. Від цієї думки мої плечі мимоволі опускаються, ніби намагаючись сховатися від невидимого тягаря.

Я могла б відмовитись, могла б сказати, що не зможу бути об'єктивною, адже медійний ажіотаж навколо загадкової смерті няні в її родині вже вплинув на моє бачення ситуації.

Але це означало б обманути Чарльза — людину, яка була для мене майже як батько.

— Ти ж знаєш, як я не люблю просити про допомогу, Стелло, — сказав Чарльз минулого тижня, сидячи навпроти мене в своєму улюбленому італійському ресторані. Його рука легко розправила білу серветку, і цей тихий шерех лише підкреслив вагомість сказаного.

Можливо, це був його спосіб нагадати, що за всі ці роки він ніколи ні про що не просив.

— Не впевнена, що зможу їй допомогти, — відповіла я.

— Ти єдина, хто може це зробити. Їй потрібна саме твоя допомога, Стелло.

Відмовити чоловікові, який допоміг мені побудувати кар'єру, вів до вітара і підтримував під час мого розлучення — взагалі не варіант. Тож зараз я тут, стою і чекаю.

Моя нова клієнтка навряд чи помітить мене — тридцятивосьмирічну брюнетку в строгій чорній сукні та високих чоботях, що вдивляється в

distracted by her phone, just like half the people in this power corridor of DC.

Two minutes until she's due to arrive.

As the weak October sun ducks behind a cloud, stealing the warmth from the air, a nasal-sounding horn blares behind me. I nearly jump out of my skin.

I whip around to glare at the driver, and when I refocus my attention, my client is rounding the corner a dozen yards away, her blue sweater buttoned up to her neck and her curly red hair spilling over her shoulders. Her expression is wooden.

She's tiny, even smaller than I expected. She appears to be closer to seven years old than nine.

Her mother—tall, brittle-looking, and carrying a purse that costs more than some cars—holds my client's hand as they approach their destination: a gray stone building with its address discreetly displayed on a brass plaque. Inside is the office of DC's top child psychiatrist.

In another few moments, they'll disappear through the doors and be swallowed up by the building.

She's just a kid, I remind myself. One who has been through more in the past month than some people endure in a lifetime.

I'm good at my job. Maybe the systems and strategies I've developed will carry me through. I can put a favor in Charles's bank for a change.

A few steps away from the entrance of her therapist's building, little Rose Barclay stops. She pulls her hand out of her mother's and points down to her shoe. Mrs. Barclay nods, busying herself by removing her oversized sunglasses and placing them in a case while Rose bends down.

I squint and crane my head forward.

People stream past Rose like water around a rock, but no one seems to notice what she's doing.

екран телефону, як і половина людей у цьому діловому районі Вашингтона.

До її приходу залишилося всього дві хвилини.

Щойно слабке жовтнєве сонце ховається за хмару, разом з останніми променями тепла, за моєю спиною лунає різкий сигнал автомобіля і я ледь не підстрибую від несподіванки.

Я повертаюсь, щоб поглянути на водія, а коли знову зосереджуюсь, бачу, як моя клієнтка виходить з-за рогу, приблизно за десяток метрів від мене. Її синій светр застебнутий аж до самого горла, а кучеряве руде волосся спадає на плечі.

Вираз її обличчя абсолютно беземоційний. Вона зовсім маленька, навіть менша, ніж я уявляла; на вигляд їй, мабуть, сім років, а не дев'ять.

Її мати йде поруч – висока, тендітна, з сумочкою, що коштує більше, ніж кілька автомобілів, ніжно тримаючи доньку за руку та прямуючи до сірої кам'яної будівлі, адреса якої скромно вибита на латунній табличці біля входу. Тут розташований офіс одного з найвідоміших дитячих психіатрів у Вашингтоні.

Вона всього лише дитина, нагадую я собі. Дитина, яка за останній місяць пережила більше, ніж деякі люди за все своє життя.

Я знаю свою справу, системи та стратегії, які я розробила, мали б допомогти. Як мінімум, цією справою я допоможу Чарльзу.

За кілька кроків від входу до будинку свого психотерапевта маленька Роуз Барклэй зупиняється. Вона висмикує свою руку з маминої і показує на своє взуття. Місіс Барклэй лише мовчки киває, знімаючи великі сонцезахисні окуляри й акуратно вкладаючи їх у футляр, поки Роуз нахиляється.

Я мружуся й тягну голову вперед, намагаючись краще розгледіти.

Люди проходять повз Роуз, наче вода повз камінь, але ніхто, здається, не помічає, що вона робить.

Rose isn't adjusting the buckle on her shiny black Mary Janes, as I'd assumed.

Her left hand is stretching out to the side. Seeking something. I'm drawn forward. Closer to her.

It happens so quickly it's almost over before I realize what she has done. If my angle had been off—if I'd been watching from across the street or inside the building—I never would have noticed.

Rose straightens up, her left hand slipping into the pocket of her sweater as her right hand reaches up for her mother's.

The evidence is gone now, tucked away.

But I saw it. I know what this shy-looking girl collected off the sidewalk and concealed to keep.

A shard of broken glass, shaped like a dagger, its end tapering to an evillooking point.

CHAPTER FOUR

The tall iron gates swing open, and I gently press down on my gas pedal, easing along the curving private road toward the Barclay estate in Potomac, Maryland. This historic Colonial and its twenty acres of land were purchased for \$12 million, according to public records.

And that was before the Barclays renovated the mansion and added a reclaimed-wood barn and two-story shed.

The property is in both Ian and Beth Barclay's names, but Beth's inherited fortune made the buy possible.

I take another swig of hazelnut coffee from my travel mug. I feel a bit off my game—I didn't sleep well last night after Marco's news—and I need to be sharp.

As of today, I'm officially the best interest attorney for Rose Barclay.

It's time to meet my newest client.

Вона не застібає свої блискучі чорні туфельки Mary Janes, навпаки, її ліва рука тягнеться вбік, намагаючись щось знайти.

Я відчуваю, як мене ніби тягне ближче до неї, наче магнітом.

Все сталося так раптово, що я навіть не встигаю збагнути, що вона зробила. Якби я дивилася під іншим кутом – з іншого боку вулиці чи зсередини будівлі – я б нічого не помітила. Роуз швидко підводиться, ліву руку вона засовує в кишеню светра, а правою бере маму за руку.

Доказ зник, його сховали.

Але я це бачила і точно знаю, що ця, на перший погляд, сором'язлива дівчинка щось підняла з тротуару і сховала.

Це був уламок розбитого скла – гострий, схожий на кинджал, із тонким, загостреним вістрям.

ЧАСТИНА ЧОТИРИ

Високі ковані ворота відчиняються і я обережно натискаю на педаль газу, заїжджаючи на звивисту дорогу, що веде до приватного маєтку Барклаїв у Потوماку, штат Меріленд. За кілька хвилин переді мною постає величезний будинок в колоніальному стилі, оточений двадцятьма акрами доглянутої землі. Згідно з офіційними записами, колись ця нерухомість була придбана за 12 мільйонів доларів, але це було ще до того, як Барклаї повністю відреставрували її, добудувавши сарай з переробленої деревини та двоповерхову стайню.

Офіційно власність належить Ієну та Бет Баркляям, але, як відомо, ця купівля стала можливою завдяки сімейному спадку Бет.

Я роблю ще один ковток запашної кави з ароматом фундука зі своєї термочашки. Усередині нарастає тривога – минулої ночі я майже не спала через новини від Марко, але сьогодні мені потрібно бути зібраною, як ніколи.

Від сьогодні я офіційно адвокат Роуз Барклай.

І сьогодні – день нашого знайомства.

I crane my neck as I approach the house, trying to glimpse the area where the nanny was pushed—or fell. But my view is blocked by a big excavator parked by the side of the house, its giant metal claw waiting to smash and grab.

I shift my gaze to the house. It's like something from a place time forgot, with its gray-green serpentine-stone construction and wide front porch. The house is ringed by sprawling oak and cedar trees, but not a single fallen branch or brown patch mars the emerald expanse of lawn. Lush blue hydrangea bushes, with flower clusters as big as bowling balls, line the beds surrounding the front porch.

I park my Jeep in front of the garage and double-check that I have everything I need. My phone is fully charged and has a good camera, since I never know when I'll need to document something. In my shoulder bag I've tucked my laptop and a new yellow legal pad. My cherished Montblanc pen—a gift from Marco—is in an interior pocket.

I step out and inhale the clean air. It's hard to believe this place is less than thirty minutes from the hustle and grime of DC. Instead of the rush of traffic and bleating of horns, all I hear is birdsong.

I climb the porch steps and press my finger to the bell. Beth Barclay opens the door a moment later, like she was hovering nearby.

Police never officially deemed her a suspect in the murder. But I can't help assessing her ballerina-lean, five-foot-nine frame. Strong enough to push her petite young nanny through the fragile single-pane glass of a hundred-year-old window?

Absolutely.

"Ms. Hudson?" she asks, even though I gave my name at the gate intercom.

"Call me Stella." I extend my hand.

She takes it. Her grip is firm.

"Welcome. I'm Beth."

Наближаючись до будинку, я намагаюся розгледіти місце, де, за чутками, няню або штовхнули, або вона сама впала. Проте мій погляд закриває величезний екскаватор, припаркований неподалік. Його величезний металевий ківш ніби завмер в очікуванні, готовий трошити все на своєму шляху.

Я переводжу погляд на будинок. Він нагадує місце, забуте часом: стіни із сіро-зеленого серпантинного каменю та широкий затишний ганок. Довкола розкинулися величні дуби й кедрі, а під їхньою кроною – бездоганна зелена галявина, на якій не видно жодної плями чи зламаної гілки. Уздовж клумб, що оточують ганок, пишно квітнуть кущі блакитних гортензій, а їхні суцвіття завбільшки з кулю для боулінгу.

Я паркую свій джип біля гаража й уважно перевіряю, чи все необхідне зі мною. Телефон повністю заряджений, а камера готова до використання – ніколи не знаєш, коли доведеться щось зафіксувати. У сумці – ноутбук і новенький жовтий юридичний блокнот, а у внутрішній кишені – подарунок від Марко: улюблена ручка Montblanc.

Я виходжу з машини й вдихаю свіже, чисте повітря. Важко повірити, що це місце – лише за якихось тридцять хвилин їзди від метушливого, задушливого Вашингтона. Замість гулу машин і гудіння клаксонів довкола мене лише спів птахів.

Я піднімаюся сходами ганку і натискаю на дзвінок. За мить двері відчиняє Бет Барклай, наче вона вже була десь поруч.

Поліція ніколи офіційно не вважала її підозрюваною у вбивстві, проте я не можу не затримати погляд на її витончений, мов у балерини, фігурі й високому зрості – приблизно сто сімдесят п'ять сантиметрів. Та чи вистачило б у неї сил, щоб виштовхнути свою тендітну молоду няню крізь крихке скло однокамерного старого вікна?

Беззаперечно.

— Пані Хадсон? — запитує вона, хоча я вже назвала своє ім'я у домофоні біля воріт.

— Можна просто Стелла, — відповідаю, простягаючи руку.

Вона бере її. Потиск міцний, упевнений.

— Ласкаво просимо, я Бет.

She has the same pale skin, delicate features, and red hair as her daughter. But the years have sloughed away some of the vibrancy of Beth's coloring.

I step across the entryway and feel my eyes involuntarily widen.

It's as if I've landed in another time.

From the narrow-planked, dark wood floors to the steel-gray steam radiators and pocket doors with skeleton keyholes, it's as if this house has been perfectly preserved for a century, waiting for the Barclays to move in.

Most major renovations of old homes involve tearing down walls to create an open floor plan and using architectural tricks to bring in light and flow.

The Barclays didn't do any of that. They went backward in time, not forward.

The floor is slightly sloped, and the ceilings are low. The hallway is papered in a flowery ivory pattern, and the console table looks like an antique, with its rickety legs and brass fixtures. Above it hangs a watercolor in an ornate gold frame that could have come off the wall of a museum.

"Would you care for some coffee, or perhaps sparkling water?" Beth offers.

Despite all she has been through—a double betrayal, a death in her home, a public scandal, and a looming divorce—her manners are impeccable, her voice soft and cultured. She wears slim-fitting, camelcolored pants and a cream sweater with a scarf that looks like vintage Hermès knotted around her neck. But I can read the deep strain in her eyes, and in the faint lines around her mouth.

Beth looks like a woman on the brink—of an eruption or a collapse. Maybe both.

I shake my head. "No thanks."

"So." Beth's hands twist together. "I'm not quite sure how this works."

Її шкіра така ж бліда, риси обличчя такі ж витончені, а волосся — яскраво-руде, як і в її доньки, однак з роками Бет дещо втратила свою яскравість.

Я переступаю поріг будинку і відчуваю, як мої очі мимоволі розширюються.

Я неначе потрапила в іншу епоху.

Вузька темна дерев'яна підлога, сталеві-сірі батареї та міжкімнатні двері із хитромудрими замковими щілинами — все виглядає так, наче цей будинок чудово зберігся протягом століття, чекаючи на появу в ньому Барклаїв.

Здебільшого під час ремонту старовинних будинків зносять стіни, аби створити простору площу та вдаються до різних архітектурних тонкощів, щоб наповнити кімнати світлом і додати їм простору.

Підлога в будинку трохи похилена, а стелі низькі. Передpokій прикрашають шпалери з ніжним квітковим візерунком кольору слонової кістки, а консольний столик виглядає, як антикварна знахідка, з хиткими ніжками й латунною фурнітурою. Над ним висить картина в розкішній золотій рамі, яка могла б легко стати частиною музейної експозиції.

— Не бажаєте кави, чи, можливо, газованої води? — пропонує Бет.

Незважаючи на все, що їй довелося пережити — подвійну зраду, смерть у власному домі, публічний скандал і невідворотне розлучення — її манери бездоганні, а голос звучить м'яко й стримано. Вона вдягнена в облягаючі штани кольору верблюжої вовни, кремовий светр, а на шії елегантно зав'язаний шарф, схожий на вінтажний Hermès.

Проте її очі та ледь помітні зморшки навколо губ видають глибоку внутрішню напругу.

Бет була більше схожа на жінку на межі — чи то нервового зриву, чи то життєвої катастрофи. А може, і того, і іншого.

Я похитала головою.

— Ні, дякую.

— Отже... — Бет нервово крутить пальці. — Я не дуже уявляю, як це має відбуватися.

I smile in a way that I hope reassures her. “All I need to do today is meet Rose. You can remain with us the whole time.”

Beth doesn't look happy. Then again, most people aren't when faced with a lawyer who may decide the best thing for their child is to have minimal contact with them.

“I'm going to be around a lot during the next few weeks, so it's important Rose feels comfortable with me,” I continue. My job requires me to assess everything in Rose's world and get multiple perspectives from people she knows before I give the court my custody recommendation.

“I understand.” Beth nods toward the staircase, with its intricately carved, thick wooden banister. “She's in her room.”

“Just one question first. How much does Rose know about the divorce?”

“She's aware her father and I are divorcing, and that we both want her to live with us.”

I can't help thinking that's a huge emotional burden to place on the shoulders of a small child.

As I follow Beth to the stairs, I pause and peer into a formal living room to my left. Furniture is grouped around a simple brick fireplace—it looks like another original feature of the house—and a large black piano awaits, sheet music resting on the ledge above its keys.

Rose plays, I remember. She's supposed to be remarkably good for her age. There's a silver tea set on the coffee table, and the rug is woven in dark blue and maroon shades. The room feels sterile, as if it has been staged but not truly lived in.

Something else feels off about this house, but I can't put my finger on it. There's a heaviness to the air, as if gravity is somehow stronger within the confines of these walls. Maybe the rage and turmoil and pain swirling around are affecting me.

We climb the stairs, the hundred-year-old wood creaking under our weight. Rising in symmetry with each step is a series of

Я посміхаюся, намагаючись її заспокоїти.

— Все, що мені потрібно сьогодні, — це зустрітися з Роуз. Ви можете залишатися з нами весь час.

Бет не здається щасливою. Втім, це й не дивно, адже мало хто радіє, коли має справу з адвокатом, здатним вирішити, що для їхньої дитини буде краще обмежити спілкування з ними до мінімуму.

— Протягом наступних кількох тижнів я часто навідуватимуся до Роуз, тож важливо, щоб вона почувалася зі мною комфортно, — продовжую я. — Моя завдання — оцінити все, що відбувається в житті Роуз і почути різні точки зору від людей, які її оточують, перш ніж надати суду свою рекомендацію щодо опіки.

— Я розумію. Бет показує на сходи з витончено вирізьбленими, дерев'яними перилами. — Вона у своїй кімнаті.

— Спершу одне питання: що саме Роуз знає про розлучення?

— Вона знає, що ми з батьком розлучаємося, і що ми обидва хочемо, щоб вона жила з нами.

Я не можу викинути з голови думку, наскільки це величезний емоційний тягар, який лягає на плечі маленької дитини.

Прямуючи слідом за Бет до сходів, я на мить зупиняюся й заглядаю у вітальню ліворуч. Там, навколо старовинного цегляного каміна, розташовані меблі – схоже, ще одна автентична особливість цього будинку. Біля стіни стоїть велике чорне піаніно, а на його пюпітрі недбало розкидані аркуші нот. Я пригадую, як грає Роуз. Для свого віку вона вражає майстерністю. На журнальному столику виблискує срібний чайний сервіз, а підлогу вкриває килим, витканий у насичених темно-синіх і бордових відтінках. Усе в цій кімнаті виглядає надто досконалим, ніби її створили для показу, а не для справжнього життя.

Щось ще здається дивним у цьому будинку, але я не можу зрозуміти, що саме. Повітря тут важке, ніби сила тяжіння в цих стінах сильніша, ніж за межами цього дому. Можливо, це гнів, сум'яття і біль, що вирують навколо, даються взнаки.

Ми піднімаємося сходами, під нами поскрипує столітня деревина. З кожною сходинкою на стінах з'являються нові фотографії Роуз,

photographs of Rose, from infancy through the present. I'm struck by the fact that Rose is smiling in only two of the pictures. There's something eerily adult in her eyes, even as a toddler.

I want to pause and study the photographs—there's another off detail tickling my brain—but Beth is moving quickly. It's a struggle to catch up to her; my limbs feel leaden.

As we approach the second-floor landing, my gaze is pulled to the rear of the house. A window overlooks the grounds. The nanny would have tumbled past that pane of glass, her face filled with terror, her arms outstretched.

I suppress a shudder. If I were the Barclays, I'd move out as quickly as possible. It seems strange that given the ugliness of their pending divorce, they're still living under the same roof.

But Charles explained why: The Barclays have agreed to sell the house, and Ian Barclay is honoring the prenup he signed by not angling for alimony or a piece of Beth's inheritance, so their standoff has nothing to do with money. Each will leave the marriage with the same assets they brought into it.

But neither Beth nor Ian wants to give up their chance at winning full custody of Rose—and they see moving out as a losing chess move.

My chest tightens. The fate of a helpless young child rests in my hands, and I have no idea if I'm equipped to fix what seems like an unwinnable future for her.

More than a half-dozen doors with round brass knobs line the second floor, and all are closed. I wonder what lies behind them. There are no other visible windows in the hallway, and the space is dim.

Beth passes two doors, then pauses at the third and taps her knuckles against it. I inhale a deep breath into my pinched lungs. This is my first chance to look beyond the surface, to see what all the tabloid articles and TV clips couldn't.

починаючи з дитинства і до сьогодні. Найбільше мене дивує той факт, що лише на двох фотографіях Роуз посміхається, а в її очах – щось моторошно доросле, немов вона знала більше, ніж годилося для її віку.

Я хочу зупинитися й уважно роздивитися фотографії – якась деталь вперто не дає спокою, проте Бет рухається надто швидко. Я намагаюся її наздогнати, та з кожним кроком ноги стають дедалі важчими, мов налиті свинцем.

Коли ми майже піднялися на другий поверх, мій погляд мимоволі зупиняється на задній частині будинку, яку чудово видно з вікна сходового майданчика. Моє серце стискається від думки, що саме це вікно могло стати останнім, що бачила няня. У моїй уяві зринає її обличчя, спотворене жахом, і безпорадно розкинуті руки.

Я намагаюсь заспокоїтись. На місці Барклаїв я б вже давно з'їхала з цього будинку. Здається майже абсурдним, що, попри всю жахливість їхнього майбутнього розлучення, вони все ще мешкають під одним дахом.

Чарльз пояснив, у чому річ: Барклаї домовилися продати будинок. Іен Барклай, дотримуючись підписаного шлюбного договору, не претендує ні на аліменти, ні на частину спадщини Бет. Їхня війна, хоч як це дивно, зовсім не стосується грошей та і вони обоє залишать цей шлюб із тим самим, із чим колись у нього увійшли.

Ані Бет, ані Іен не збираються втрачати шанс отримати повну опіку над Роуз – для них переїзд рівнозначний програшному ходу в цій «грі».

У грудях щось стискається. Доля цієї безпорадної маленької дівчинки тепер залежить від мене, а я не маю жодного уявлення, чи зможу змінити те, що здається приреченим.

На другому поверсі розташовані 6 дверей із круглими латунними ручками, які міцно зачинені. Мимоволі виникає цікавість: що ховається за ними? У коридорі немає жодного видимого вікна, тому простір оповитий тьманим, майже похмурим освітленням. Бет проходить повз двоє дверей, а тоді зупиняється біля третіх. Її пальці стукають по дереву легкими, ледь чутними дотиками. Я вдихаю глибоко, до болю в стиснутих грудях. Це мій перший шанс зазирнути за лаштунки, побачити те, що залишилося поза увагою таблоїдних статей і телевізійних сюжетів.

Beth opens the door to reveal a tidy bedroom with walls painted soft pink. A wooden rocking chair occupies one corner, and on the canopy bed is a large cloth doll that appears to be formed in Rose's image—down to her wide blue eyes and freckles.

“Rose? I have someone I'd like you to meet.”

I don't love Beth's choice of words. There's an implication of ownership to them, like I'm here as Beth's guest. In order for me to do my job, Rose can't think I'm in the corner of either of her parents. I'm here to serve her, not the adults in her life.

Rose twists around from her white wooden desk, where she's reading a book. I glimpse the title on the jacket: *Anne of Green Gables*.

“Hi, Rose.” I keep my tone light. “My name is Stella Hudson.”

Rose's eyes are downcast. She doesn't give any indication she has heard me.

“I'm a lawyer, Rose. And guess what? I'm here to work for you.”

She doesn't react.

Sometimes my clients are glad I've arrived. They're desperate for someone to finally listen to them. Others are resistant.

This year alone I've had a fifteen-year-old girl slam a door in my face, narrowly missing catching my hand in it, and a seventeen-year-old boy curse me out, a vein bulging in his forehead and his voice rising into a deep-timbred shout—just before he fell to his knees and burst into tears.

I have no idea how Rose feels about my presence.

“I know there's a lot going on for you right now, and it's probably pretty confusing,” I continue.

Двері відчиняються, і переді мною постає кімната, неначе з дитячої казки. Ніжно-рожеві стіни огортають простір теплим світлом, у кутку гойдається дерев'яне крісло, а на ліжку з балдахіном лежить велика тканинна лялька. Вона вражає своєю схожістю з Роуз – ті ж великі блакитні очі та обличчя, всіяне веснянками.

— Роуз? Я хочу тебе з кимось познайомити.

Мені не подобається, як Бет підбирає слова. У них відчувається ледь вловимий підтекст власності, ніби я тут лише її гість, проте це зовсім не так. Щоб я могла якісно виконувати свою роботу, Роуз не повинна думати, що я стою на боці одного з її батьків. Я тут, щоб допомогти саме їй, а не дорослим, які присутні в її житті.

Роуз відривається від книжки, сидячи за своїм білим дерев'яним столом. Вона повільно повертається до мене, і я встигаю краєм ока помітити назву на обкладинці: «Енн із Зелених Дахів».

— Привіт, Роуз, — я намагаюся говорити невимушено. — Мене звати Стелла Гадсон.

Роуз опускає погляд, її очі зосереджуються десь на підлозі. Жодного руху, жодного натяку на те, що вона мене почула.

— Я адвокат, Роуз. І я тут, щоб тобі допомогти.

Але слова розчиняються в тиші, ніби їх і не було.

Іноді мої клієнти зустрічають мене з полегшенням. Їм потрібен хтось, хто вислухає, хто стане на їхній бік у світі, що здається несправедливим і байдужим. Інші ж намагаються чинити опір. Наприклад, в цьому році п'ятнадцятирічна дівчинка грюкнула дверима перед моїм обличчям, ледь не зачепивши мене рукою, а сімнадцятирічний хлопець кричав на мене так, аж на чолі випнулася жила, а голос зривався на пронизливий, майже тваринний крик, після чого він раптом впав на коліна і розридався.

Я не маю жодного уявлення про те, як Роуз ставиться до моєї присутності.

— Я знаю, що зараз у твоєму житті багато чого відбувається, і це, мабуть, змушує тебе почуватися розгублено, — тихо продовжую я. —

“I’ll be spending some time with you and your parents over the next few weeks to help figure out what will make you happiest.”

Rose is wearing a green velvet dress today, with her loose red curls pulled back in a matching headband. Up close, I see a sprinkling of freckles across her nose and cheeks. Again, I’m struck by how young and innocent she appears—and by how formally she is dressed.

I wonder where she put the shard of glass.

“I like your room.” I glance around, spotting a blue ribbon from a horse show, a tall bookshelf in white wood, and a painting of a garden scene in another large, ornate gold frame.

“This painting is so pretty and peaceful. It must be nice to look at.”

I keep my tone gentle and pleasant as I admire the pink flowers and the little dog peeking out from behind a tree.

“I didn’t see the dog at first ... It’s almost like he’s playing hide-and-seek.”

I don’t ask a single question because I know Rose won’t answer.

She can’t speak.

CHAPTER SIX

I’m heading down the road toward the security gate when an old Nissan Sentra tears around a curve, its muffler popping like a gunshot.

I jerk my steering wheel to the right to avoid a collision, braking hard. The other driver does the same, but since he’s going double my speed and he overcorrects, he skids at a forty-five-degree angle onto the grass before coming to a stop.

I’m tempted to flip him off. But the driver may have information I need. So I turn off my engine and step out with a smile.

Протягом наступних тижнів я часто буду з тобою, щоб допомогти зрозуміти, що зробить тебе щасливою.

Сьогодні Роуз вдягнена в зелену оксамитову сукню, яка підкреслює її ніжну білість. Її розпущене руде волосся акуратно прибране назад стрічкою у тон вбрання. Зблизька я помічаю розсип веснянок на її носі та щоках. Мене знову вражає її дитяча невинність — контраст між її юною, тендітною зовнішністю та цією дорослою, строгою сукнею.

Думка про уламок скла раптово прослизає крізь мої роздуми: куди ж вона його поділа?

— Мені дуже подобається твоя кімната, — кажу я, повільно озираючись довкола. Мій погляд затримується на блакитній стрічці з кінної виставки, акуратно причеплений на стіну, високій книжковій полиці з білого дерева і картині в масивній золотій рамі, на якій зображений садовий пейзаж, сповнений спокою і затишку.

— Ця картина така гарна і умиротворена, — додаю я. — Мабуть, приємно на неї дивитися.

Я вдивляюся в рожеві квіти, розкидані по саду, і раптом помічаю маленького песика, що визирає з-за дерева.

— О, а я спершу й не помітила песика. Він ніби грається в хованки, — з легким усміхом зазначаю я.

Я уникаю запитань, знаючи, що Роуз не відповість.

Вона не може говорити.

ЧАСТИНА ШІСТЬ

Я наближаюся до воріт охорони, коли на повороті з’являється старенький «Nissan Sentra». Глушник реве, немов гармата, випускаючи гучний постріл. Я різко вивертаю кермо вправо, щоб уникнути зіткнення, і натискаю на гальма. Інший водій намагається зробити те ж саме, але через надмірну швидкість його автомобіль починає заносити. Під кутом у сорок п’ять градусів машина злітає з дороги на траву, залишаючи за собою глибокі борозни, перш ніж остаточно зупинитися.

На мить мене охоплює бажання дати йому прочухана, але щось змушує мене зупинитися – можливо, у нього є інформація, яка мені

“You okay?” I call, noticing his tires have dug deep channels into the grass.

He doesn't answer. His head is resting on the steering wheel and his eyes are shut. For a second, I fear he's injured. Then his head rises.

I quickly assess him: He's a young guy, maybe twenty-five. Handsome in an edgy way. Dyed-blond hair with black roots and a couple of tattoos on his arms. His car and clothes tempt me to peg him as working class, but in my line of work I've learned to avoid drawing conclusions.

He meets my eyes, then revs his engine. He's preparing to leave.

The urge to stop him seizes me, and without thinking, I leap in front of his car.

He meets my gaze through the windshield, and I almost flinch when I see the fury burning in his red-rimmed eyes.

But if anger scared me away, I'd never be able to do my job.

I hold up my palms and force another smile. “Got a second?”

His right hand lifts up and then slams down. Instead of blaring the horn, though, he hits the steering wheel so hard his fingers must sting.

Then he rolls down the window. “What?”

He isn't Rose's piano teacher—not with that treatment of his fingers. I can't imagine the Barclays employing a guy with this kind of attitude as a contractor. So who is he?

I walk over to his side of the car. “Hi, I'm Stella Hudson. I'm here because of Rose. The judge overseeing the divorce hired me to help her.”

He tilts his head back, listening.

“Do you mind if I ask you a couple questions?”

He doesn't say yes, but he doesn't decline, either.

“What's your connection to the Barclays?”

“To them? None.”

потрібна. Залишивши ці роздуми, я вимикаю двигун, виходжу з машини й намагаюся здаватися спокійною, навіть усміхаюся.

— Усе гаразд? — питаю я, кидаючи погляд на сліди від шин на землі.

Я вдивляюся в нього. Молодий, років двадцяти п'яти. У чомусь навіть привабливий: пофарбоване світле волосся з чорним корінням та кілька татуювань на руках. Його авто й недбалий одяг навіюють думки про робітничий клас, але я добре знаю: зовнішність може бути оманливою, тож не поспішаю з висновками.

Наші погляди зустрічаються. Він мовчки заводить двигун, ніби готуючись поїхати далі. Усередині мене спалахує тривога: не можна дозволити йому просто так зникнути. Не роздумуючи, я вистрибую перед його машиною. Він дивиться на мене крізь лобове скло, і на мить мені хочеться відступити. У його очах палає лють. Але якби я дозволяла страху керувати собою, то ніколи б не обрала свою професію. Змушую себе зберігати спокій, піднімаю руки у жесті примирення й натягую усмішку.

— Маєте хвилинку? — питаю я.

Він мовчить, лише різко піднімає праву руку, а потім опускає її вниз. Але замість того, щоб натиснути на клаксон, він із силою б'є по керму, аж здається, пальці повинні палати від болю. Після тривалої паузи він повільно опускає вікно.

— Що?

Його грубий тон змушує мене на мить замислитися. Він точно не вчитель фортепіано Роуз. Навіть важко уявити, щоб Барклаї найняли когось із таким характером. То хто ж він?

Я обходжу машину й зупиняюся біля дверей.

— Привіт. Я Стелла Хадсон. Я тут через Роуз. Тобто, суддя, який веде справу розлучення, попросив мені допомогти їй.

Він злегка закидає голову назад, прислухаючись.

— Ви не проти, якщо я поставлю кілька запитань?

Він мовчить, але й не заперечує. Це можна сприйняти як згоду.

— Як ви пов'язані з Баркляями?

— З ними? Ніяк, — його голос звучить грубо.

Scorn sharpens his tone. I ask the next obvious question.

“So why are you here?”

“Look, I didn’t exactly get invited for dinner. I showed up because they’ve still got Tina’s stuff and her family wants it.”

I’ve never seen a picture of him, but I’m now certain it’s the nanny’s boyfriend. I scour my memory for his name: Pete.

“You were dating her? The nanny?”

He pounds his steering wheel again, this time with both fists. “She has a name! Why doesn’t anyone ever say her name?”

He’s right.

“Tina de la Cruz.”

Hearing me acknowledge her seems to blunt the razor-sharp edge of Pete’s anger. But it must still be festering beneath the surface.

Anger is a natural part of the grieving process, but for Pete, it’s obviously more layered: Tina was his girlfriend, but she was also sleeping with Ian Barclay—and carrying Ian’s baby.

I catalog Pete’s heavy breathing and tense, muscular body. His affect is at odds with our bucolic surroundings.

In the distance, two horses—one a lush sable brown, the other a dappled gray—are grazing in a field surrounded by a wooden fence. The smell of freshly cut grass wafts through the gentle early-fall air.

The juxtaposition hits me: Every detail of the Barclays’ seven-bedroom home and manicured gardens is flawlessly curated.

And every person I’ve encountered here is deeply damaged.

“You’re here to get her things?” I echo, stalling because I’m working something out.

He nods curtly.

“Will it all fit in your car?” His Nissan doesn’t have much of a trunk.

Ця відповідь нашо́вхує мене на наступне запитання.

— Тоді чому ви тут

— Слухайте, я тут не тому, що мене запросили на вечерю, — гарчить він. — У них залишилися речі Тіни, а її родина хоче їх повернути.

І все раптом стає на свої місця. Я ніколи не бачила його на фотографіях, але тепер майже впевнена — це хлопець няні. Здається, його звуть Піт.

— Ви зустрічалися з нею? З нянею? Його обличчя напружується, а потім він різко б’є обома кулаками по керму.

— У неї є ім’я! Чому ніхто ніколи не називає її імені?! Його обурення на мить обеззброює мене. Він правий.

— Тіна де ла Круз, — нарешті промовляю я.

На мить здається, що мої слова злегка вгамували гострий, мов лезо, гнів Піта. Але я відчуваю, як він все ще палає всередині, тліючим вогнем, готовий спалахнути знову.

Гнів — невід’ємна частина скорботи, проте для Піта це не просто біль і не просто втрата. Тіна була його дівчиною, його коханням, але водночас вона ділила ліжко з Іеном Барклаєм і носила його дитину. Я помічаю, як важко дихає Піт, як напружені його м’язи. Його емоції різко контрастують з тишею навколишнього світу. Удалині, на обгородженому полі, неквапливо пасуться два коні: один із блискучою темно-коричневою шерстю, інший — рябий сірий. Повітря наповнене ароматом свіжоскошеної трави, насичене теплом осіннього ранку.

Цей контраст вражає мене до глибини: кожна деталь маєтку Барклаїв — від величезного будинку із сімома спальнями до ідеально доглянутих садів — продумана до дрібниць. І все ж кожна людина, з якою я тут зустрічалася, приховує в собі глибокі, невидимі рани.

— Ви прийшли по її речі? — перепитую я, затримуючи погляд на ньому. Він киває, його рухи стримані, немов кожне слово дається йому важко.

— Це все вміститься у вашу машину? — кидаю погляд на його Nissan, багажник якого навряд чи може вмістити великий вантаж.

“It’s just a couple bags and boxes,” he said. “That’s what they told Tina’s mom.”

Probably her clothes and toiletries, maybe a few books and personal tokens. A family like the Barclays would furnish the nanny’s room. They wouldn’t want her bringing in an old mattress and mismatched dresser and nightstand.

I need to keep him talking. He knew Tina well. Even though she kept secrets from him, maybe she occasionally confided in him.

“It must be difficult for you to be here,” I say. “Would you like my help?”

He considers it for a second, then shakes his head.

“I’m going to get in and out of that house as fast as I can,” he tells me. I see a muscle twitch in his jaw.

“And Ian better not get in my way.”

I throw out another question, hoping to strike a nerve. “Do you blame Ian for the affair?”

“Are you for real? Tina wasn’t like that—she didn’t sleep around. He’s twice her age and her boss. He probably came on to her and she was scared he’d fire her if she said no.”

I edge closer and take in the brown rosary beads hanging from his rearview mirror, and the McDonald’s drink in his cupholder. The interior is neat but worn; the vehicle must be ten years old.

The only thing in the car that looks new is the T-shirt Pete is wearing with a logo that looks like a guy jumping over a park bench.

I dig in another direction.

“Do you think Tina wanted to quit?”

His eyes darken.

“Yeah. She hated it here. The house creeped her out. She was going to get a Taser.”

“Why?”

— Лише кілька сумок і коробок, — відповідає він після паузи. — Так сказали мамі Тіни.

Ймовірно, це її одяг, косметика, кілька книг чи пам’ятних дрібниць. Сім’я Барклаїв, зі своїм статусом і амбіціями, напевно, сама обставила кімнату няні. Вони б не дозволили їй приносити старий матрац чи громіздкі меблі, що не відповідали б їхньому бездоганному інтер’єру. Мені потрібно, щоб він заговорив. Він знав Тіну, можливо, краще за всіх. Навіть якщо вона щось приховувала від нього, певно, іноді довіряла йому.

— Тобі, мабуть, важко тут перебувати, — кажу м’яко. — Можливо, тобі потрібна допомога?

Він на мить замислюється, ніби зважуючи мої слова, а тоді хитає головою.

— Я зайду і вийду з цього будинку так швидко, як зможу, — каже, і я бачу, як напружується його щелепа. — І хай тільки Іан спробує стати на моєму шляху.

Я ставлю ще одне запитання, сподіваючись почути правду

— Ти звинувачуєш Ієна у зраді?

— Ти серйозно? Тіна не була такою — вона не спала з іншими. Він удвічі старший за неї і її бос. Він, мабуть, приставав до неї, а вона боялася, що він звільнить її, якщо вона скаже «ні».

Я підходжу ближче, роздивляючись коричневі намистини на чотках, що висять на дзеркалі заднього виду і стакан з напоєм із «Макдональдса», що стоїть у підстаканнику. Салон чистий, хоча вже трохи пошарпаний — машині, мабуть, років десять. Єдина річ у машині, що виглядає зовсім новою — це футболка Піта, з логотипом, схожим на хлопця, який стрибає через лавку.

Я переводжу погляд в інший бік.

— Думаєш, Тіна хотіла звільнитися? — питаю я. Його очі темнішають.

— Так. Вона ненавиділа це місце. Будинок її лякав. Вона навіть збиралася купити електрошокер.

— Чому?

“Stuff started happening to her here.” The hair rises on the back of my neck.

“What happened to Tina here?”

He looks at me, incredulous.

“What happened? They killed her.”

“Who, Pete? Who do you think killed Tina?”

He shrugs. “If I knew that, I would’ve already done something about it.”

He puts his hands on the wheel. I notice a few curious items in the front seat: a pair of thin gloves and sneakers with Velcro straps instead of laces. I take a closer look at Pete. He’s wearing long, baggy shorts that have ridden up to reveal bruises on his knees, and there are scrapes on the knuckles of his right hand, as if he had been punching someone. There’s also an Ace bandage around his left wrist. Either he’s terribly accident-prone, or something else is giving him injuries.

“One last thing—you said the Barclays didn’t invite you here,” I blurt.

“Yeah. They don’t know I’m coming. They’d probably just put her stuff out on the porch, and I want to see her room one last time.”

I reach into my pocket for one of the business cards I carry on me at all times. “Please call me if you think of anything else. Anytime.”

I give it to him and step back, staring after him as he drives off. He has no idea how much information he provided.

The Barclays aren’t aware he’s coming. But Pete made it through the gate. That means he knows the security code. Tina must have given it to him at some point.

Most security gates have an alert that sounds inside the house when the gate is opened. Perhaps because the Barclays are having work done at the house, they aren’t concerned about vehicles arriving today.

— З нею почали відбуватися дивні речі, — каже він, і я відчуваю, як волосся на потилиці стає дибки.

— Що сталося з Тіною тут?

Він дивиться на мене недовірливо.

— Що сталося? Її вбили.

— Хто, Піте? Як ти думаєш, хто вбив Тіну?

Він знизує плечима.

— Якби я знав, я б уже щось зробив.

Він кладе руки на кермо. Я помічаю кілька цікавих речей на передньому сидінні: пару тонких рукавичок і кросівки з ремінцями на липучках замість шнурків. Я уважніше придивляюся до Піта. На ньому довгі мішкуваті шорти, які трохи задерлися, оголюючи синці на колінах. На кісточках його правої руки подряпини – наче він когось бив, а ліве зап’ястя обмотане еластичним бинтом. Або він дуже незграбний, або причина його травм значно серйозніша.

— І останнє, — кажу я, — ви сказали, що Барклаї вас сюди не запрошували.

— Так. Вони не знають, що я приїду. Напевно, вони просто винесли її речі на ганок, а я хочу востаннє побачити її кімнату.

Я кладу руку в кишеню й витягаю одну зі своїх візитівок, які завжди ношу із собою.

— Будь ласка, зателефонуйте мені, якщо згадаєте щось іще. У будь-який час.

Я даю йому візитку й відходжу назад, спостерігаючи, як він від’їжджає. Він навіть не здогадується, як багато інформації він щойно розповів.

Барклаї не знають, що Піт збирається приїхати. Але він уже пройшов через ворота, а це означає, що він знає код безпеки. Тіна, ймовірно, сказала його йому колись.

Більшість охоронних воріт мають сигнал, який чути всередині будинку, коли їх відчиняють. Можливо, Барклаї просто не звернули уваги, адже вони працюють у будинку й звикли, що машини приїжджають і від’їжджають протягом дня.

What I'm more curious about is Pete's past visits to the estate. I can't see Beth allowing Tina to entertain Pete in the house, but perhaps Tina snuck him in when the Barclays were out.

Clearly Pete has been in her room before, or he wouldn't have said he wants to see it one last time.

Anger was pulsing off Pete when we spoke.

Was he angry enough by Tina's betrayal to push her to her death?

Marco's words echo in my mind: *It's always the husband.*

Unless it's the boyfriend, I think.

CHAPTER TEN

A sharp ringing sound cuts through the air.

Ian reaches for his cell phone, which is facedown on the table between us.

"Sorry, it's one of my workers."

I hear a man's voice come through the line, but his words are unintelligible. I know ien, who started working as a landscaper straight out of high school, now runs his own company.

It isn't the business you call to get your leaves raked or side garden weeded.

The Great Outdoors handles big-budget hardscaping projects—from swimming pools to outdoor kitchens.

"Hang on, I'll come take a look."

Ian disconnects.

"We're doing some work in the back and I need to run down there. Should only take a minute."

The call broke our flow, but I've gotten enough from Ian today. I'm far more curious about the noises coming from the backyard.

I stand up and reach for my purse.

"Mind if I tag along?"

Та найбільше мене цікавлять попередні візити Піта до маєтку. Важко уявити, щоб Бет дозволила Тіні приймати Піта в будинку, проте, можливо, Тіна потайки запрошувала його, коли Барклаїв не було вдома. Очевидно, що він бував у її кімнаті раніше, інакше він би не сказав, що хоче побачити її востаннє. Коли ми розмовляли, Піт був сповнений гніву. Чи міг цей гнів на Тіну — за зраду чи щось інше — довести його до крайнощів? Чи міг він бути настільки розлючений, щоб підштовхнути її до смерті?

Слова Марко відлунюють у моїй голові: *«Це завжди чоловік. За винятком тих випадків, коли це хлопець, я думаю».*

ЧАСТИНА ДЕСЯТЬ

Різкий звук дзвінка пронизує тишу.

Ієн тягнеться до телефону, що лежить на столі між нами, екраном донизу.

— Перепрошую, це один з моїх співробітників, — пояснює він.

Зі слухавки долинає чоловічий голос, але слова залишаються нерозбірливими. Я знаю, що Ієн, який розпочав свою кар'єру ландшафтним дизайнером одразу після школи, тепер керує власною компанією. Мало того, це не якась звичайна фірма, що займається лише прибиранням листя чи прополюванням бур'янів, його компанія, *The Great Outdoors*, реалізує масштабні й дорогі проєкти з ландшафтного дизайну — від будівництва басейнів до створення стильних відкритих кухонь.

— Зачекай, я зараз заскочу й гляну, — каже Ієн у слухавку.

Він кладе телефон і звертається до мене:

— Ми зараз працюємо над одним проєктом на задньому дворі. Мушу йти, це займе буквально декілька хвилин.

Дзвінок перервав нашу розмову, але сьогодні я вже достатньо дізналася від Ієна. Натомість мене куди більше цікавлять звуки, що долинають із заднього двору. Я підводжуся, неспішно беру сумку й ненав'язливо запитую:

— Ви не проти, якщо я піду з вами?

Ian blinks. He doesn't immediately reply, so I up the stakes.

"It's for my report."

This isn't untrue.

"I need to get a sense of Rose's environment. It'll help me when it comes time to make my recommendation to the court."

I'm strong-arming Ian by reminding him I've got the main say in how custody of Rose will be awarded.

Unlike Beth, Ian seems eager to remain in my good graces.

"Oh, of course." But he can't completely quash the edge in his tone that tells me he doesn't like it.

We head down the long hallway. Ian steps aside for me to travel down the staircase first, and instead of waiting for him at the bottom, I turn and walk directly through the arched doorway into the kitchen.

There's a woman in a white chef's coat rinsing a head of lettuce at the sink, but she doesn't acknowledge us.

"I see you already know your way around," Ian comments.

I can use this to my advantage.

"Beth showed me yesterday," I say, hoping to ignite a competitive spark in Ian.

If he thinks Beth is giving me free access to the house, he may wonder what else she is being open about—and try to one-up her.

I look around the kitchen, visualizing the scene that set everything in motion—the first domino to tip.

Tina and Rose making dinner, the pot of water for the pasta beginning to boil, Beyoncé singing in the background.

Ian coming in, his shoulders relaxing as he took in the happy scene.

The cork easing out of the wine bottle. The lingering look between Tina and Ian; the spark igniting.

Ієн здивовано моргає, на мить ніби вагаючись. Мовчання затягується, тож я вирішую натиснути сильніше.

— Це для мого звіту, — додаю невимушено, хоча це й не зовсім правда. — Мені потрібно зрозуміти, в якому оточенні живе Роуз, а це, в свою чергу, допоможе, коли я готуватиму рекомендації для суду.

Я намагаюсь переконати його, тонко натякаючи, що саме я маю вирішальне слово в тому, хто отримає опіку над Роуз. На відміну від Бет, Ієн, здається, готовий йти на поступки, аби зберегти мою прихильність.

— Ну, гаразд, — погоджується він, хоча в голосі звучить ледве вловима нотка незадоволення, яку він не зміг приховати.

Ми йдемо довгим коридором. Ієн відступає вбік, пропускаючи мене вперед, щоб я першою спустилася сходами. Але замість чекати його внизу, я вирішую діяти і заходжу через арочні двері прямо на кухню. Біля раковини стоїть жінка у білосніжному кухарському халаті, обережно промиваючи під струменем води качан салату. Здається, вона навіть не помічає нашої присутності.

— Бачу, ви вже добре тут орієнтуєтесь, — кидає Ієн із ноткою цікавості в голосі.

Його зауваження – це шанс, яким я можу скористатися.

— Бет показала мені все вчора, — відповідаю я.

Це навмисний хід. Якщо Ієн вирішить, що Бет надала мені повний доступ до будинку, він почне сумніватися: а що ще вона готова розкрити? І, якщо пощастить, спробує перевершити її, аби продемонструвати власну перевагу.

Я оглядаю кухню, намагаючись уявити ту мить, коли все почало змінюватися. Перше доміно, що впало й запустило ланцюгову реакцію. Ось Тіна і Роуз готують вечерю: каструля з водою для пасти булькає на плиті, а на задньому фоні лунає голос Бейонсе. Увійшов Ієн, його плечі злегка опускаються, коли він бачить цю ідилічну сцену. В руках пляшка вина, корок з тріском вивільняється з горлечка. Погляд. Довгий, затриманий погляд між Тіною та Ієном. Іскра, яка на мить спалахує, змінюючи все.

I pull myself back into the present. Ian slides opens one of the doors and bends down to put on a pair of work boots that are waiting just over the threshold, revealing the source of the mechanical noises: The excavator is digging up the patio, collecting stone and dirt in its giant claw before swiveling and tossing the contents into a dumpster.

It's demolishing the area where Tina landed after crashing through the window.

Erasing the scene.

I follow Ian outside. The excavator stops mid-swivel as a guy wearing a long-sleeved shirt with the logo of Ian's company hurries over, holding an open laptop. I take advantage of Ian's momentary distraction to wander away, to the far edge of the now-broken patio. The yards are breathtaking, with the season's last roses spreading their orange and cream petals and pansies adding bright splashes of purples and yellows to the flower beds. An inviting stone pathway leads to a tiered fountain in the middle of a small pond.

In the distance, I can see the wooden barn by the fenced pastures where the horses are grazing in the gently rolling fields again. There's a two-story shed that complements the style of the barn, with hydrangea bushes flanking its doorway. It isn't hard to imagine the gushing copy the real estate agent selling this house will write: Picturesque. Timeless. A tranquil oasis.

My skin prickles as the eerie sense of being watched sweeps through me. I swivel and catch Ian staring at me, his arms folded across his chest, while his employee points at something on the laptop screen. Ian quickly breaks into a smile, but not fast enough to hide the fact that his expression was grim. Because he doesn't like the news his worker is delivering, or because he doesn't like me being here?

I turn back around and find what I've been looking for: the vegetable garden where Rose and her grandmother were picking tomatoes when Tina crashed through the window. The vegetable beds are raised higher than others I've seen—they'd come to my waist.

Я повертаюся до реальності. Ієн відчиняє двері й нахиляється, щоб взути робочі черевики, залишені біля порога. За дверима – шум, що раптом привертає мою увагу. Там, на задньому дворі, екскаватор повільно перекопує землю. Його величезний ковш, мов той хижак, збирає каміння і глину, а потім скидає все в металевий сміттєвий бак.

Він повністю руйнує те місце, де Тіна впала після того, як вилетіла через вікно, стираючи кожен слід події.

Я виходжу з Ієном на вулицю. Екскаватор зупиняється і до нього підходить хлопець у сорочці з довгими рукавами, на якій видно логотип компанії Ієна. Він тримає відкритий ноутбук, тож я, користуючись моментом, коли Ієн на хвилику відволікся, тихо відходжу до дальнього краю внутрішнього дворику. Тут, серед руїн, я знову відчула красу: останні в сезоні троянди розпускають свої ніжні помаранчеві та кремові пелюстки, а братки яскравими фіолетовими і жовтими бризками додають колориту клумбам. Кам'яна доріжка, що веде до багатоярусного фонтану, посеред маленького ставка, виглядає як шматок живопису.

Вдалині, на тлі зелених полів, я бачу дерев'яний сарай біля огорожених пасовищ, де коні пасуться на м'яких схилах. Двоповерховий сарай ідеально вписується в стиль стайні, а кущі гортензії, що обрамляють двері, додають йому особливого шарму. Легко уявити, як агент з нерухомості, що продає цей будинок, захоплено пише: «Мальовничий. Позачасовий. Спокійний оазис».

Мою шкіру пронизує моторошне відчуття, що за мною спостерігають. Я обертаюся і бачу, що Ієн дивиться на мене, склавши руки на грудях, а його співробітник вказує на щось на екрані ноутбука. Ієн швидко розпливається в усмішці, але недостатньо швидко, щоб приховати той факт, що його вираз обличчя був похмурим. Тому що йому не подобаються новини, які повідомляє його працівник, чи тому що йому не подобається, що я тут?

Я розвертаюся і знаходжу те, що шукала: город, де Роуз і її бабуся збирали помідори, коли Тіна вилетіла з вікна. Грядки підняті вище, ніж інші, які я бачила – вони були мені до пояса. Вони розташовані за сорок ярдів від внутрішнього дворику, біля старомодної мотузяної гойдалки,

They're set back forty yards or so from the patio, near an old-fashioned rope swing tied to a low branch of a golden oak tree.

Ian steps away from his worker and approaches me.

"What are you building out here?" I ask.

"We're putting in an outdoor fireplace with a pizza oven. It'll increase the resale value of the house."

Does he actually think he's fooling me?

"Nice. Is Rose a fan of pizza?"

Ian smile.

"She loves it. Even with anchovies. I told you, my little girl is one of a kind."

"Why did you replace all the glass windows in the house with plexiglass?"

I hit him with the question hard and fast so he doesn't have time to prepare.

Ian flinches. "Beth—she, ah, developed a phobia right after Tina died ... It's called nelophobia ... the fear of glass."

I've never heard of it. But I know people suffer from all kinds of unusual phobias—intense fears not just of spiders or germs, but also of sunlight or laughter. The human mind tries to protect us in all kinds of mysterious ways, but some of its strategies do more harm than good.

"It's been ... difficult," Ian continues. "She's scared of anything that can shatter. We had to replace all our dishes. Mirrors. That sort of thing."

Is he telling the truth? He's avoiding my eyes. He could be embarrassed by his wife's extreme fear. Or he could be covering up for something else entirely.

"You don't have a single mirror in the house?" I ask, wondering how Beth does herself up. When I saw her the other day, her makeup was flawless.

"We put polycarbonate ones in the bathrooms, like they use on boats. They're unbreakable. She's okay with that."

прив'язаної до низької гілки золотистого дуба. Ієн відходить від робітника й прямує до мене.

— Що ви тут будете? — питаю я.

— Вуличний камін із піччю для піци. Це підвищить вартість будинку, якщо будемо його продавати..

Він серйозно думає, що я в це повірю?

— Гарна ідея. А Роуз любить піцу?

Ієн посміхається:

— Вона її обожнює. Навіть із анчоусами. Я ж казав, що моя дівчинка унікальна.

Я змінюю тему, ставлю запитання різко й несподівано, щоб застати його зненацька:

— Чому ви замінили всі шибки в будинку на органічне скло?

Ієн здригається.

— Розумієте... у Бет... після смерті Тіни в неї з'явилася фобія... Називається нелюфобія... страх скла.

Я ніколи не чула про таке. Але я знаю, що люди потерпають від найрізноманітніших фобій — панічного страху не лише павуків чи мікробів, а й сонячного світла чи сміху.

Людська психіка намагається захистити нас у найрізноманітніші способи, хоча деякі з цих захисних механізмів завдають більше шкоди, ніж користі.

— Це... нелегко, — продовжує Ієн. — Вона боїться всього, що може розбитися, тож нам довелося замінити весь посуд та дзеркала у домі.

Чи каже він правду? Ієн уникає мого погляду. Можливо, йому ніяково через надмірний страх дружини. А може, справа зовсім в іншому і він щось приховує.

— У вашому будинку взагалі немає дзеркал? — питаю я, дивуючись, як Бет приводить себе до ладу. Коли я бачила її останнього разу, її макіяж був бездоганний.

— У ванних кімнатах встановили дзеркала з полікарбонату, як на кораблях. Вони не розбиваються, тож їй так спокійніше.

I wrap my arms around myself, feeling chilled even though it's a balmy day for early October.

Tina was right when she told Pete something about this house is deeply off. Whatever she felt is still happening. I feel it, too.

I pull my mind back to the questions I need answered in order to do my job correctly.

“Did Rose see Tina? After she fell?”

Ian closes his eyes. The excavator jerks into motion again, its claw tunneling several feet into the earth. I suppress a shudder. I can't help thinking it's almost as if it's digging a grave.

“We all saw her.”

His voice is hoarse, his eyes faraway. It's as if he is looking at the broken body of the young woman who claimed she loved him splayed out on the stones all over again.

“My mother was in the vegetable garden with Rose. At first she thought the noise was a tree branch falling. Then she came closer to the patio and saw Tina. I'd just gotten off a call when I heard my mom scream. I came racing down the stairs. Beth was a few seconds ahead of me. I thought something had happened to Rose ... There was glass everywhere. Beth didn't have on shoes, and she stepped on a shard from the window. Her blood ... Tina's blood...”

Ian's voice is a monotone. He's so pale I'm worried he might pass out. I reach out and hold his arm.

“Do you want to go back inside?”

He swallows hard.

“Yeah, okay.”

When he sits down to remove his boots, I see his hands are trembling. It takes him two tries to undo the bow on his right.

As we step back into the kitchen, I see the chef is still working at the sink. Ian doesn't seem to notice her, but perhaps that's because I'm between them and I'm blocking his view. His gaze is drawn toward the living room, the source of the deep, rich piano notes filling the air.

Я обіймаю себе руками – мені холодно, хоча як на початок жовтня день теплий. Тіна мала рацію, коли казала Піту, що з цим будинком щось негаразд. Що б вона тоді не відчула, воно нікуди не поділося. Мало того, я теж це відчуваю.

Подумки повертаюся до запитань, які маю з'ясувати для розслідування.

— А Роуз... вона бачила Тіну? Після падіння?

Ієн заплющує очі. Екскаватор знову починає працювати, його масивні залізні пазури вгризаються в землю, прокладаючи шлях углиб. Мене проймає морозом. Не можу відігнати думку, що це виглядає майже так само, як риття могили.

— Ми всі її бачили, — його голос зривається на хрипкий шепіт, погляд блукає десь у просторі, ніби він і досі бачить перед собою понівечене тіло молодої жінки на камінні — тієї, що присягалася йому в коханні.

— Мама була з Роуз у саду. Спочатку вона подумала, що то впала гілка, а коли підійшла ближче до внутрішнього дворика... побачила Тіну. Я саме закінчив розмову, коли почув її крик і швидко помчав сходами вниз. Бет бігла на кілька кроків попереду. Я гадав, щось сталося з Роуз... Усюди було скло. Бет була боса й наступила на осколок від вікна. Її кров... кров Тіни...

Голос Ієна монотонний. Він настільки зблід, що я боюся – він от-от знепритомніє. Я лагідно беру його за руку.

— Ходімо до будинку?

Ієн важко ковтає й ледь чутно відповідає:

—Так, добре.

Коли він нахиляється, щоб зняти взуття, я бачу, як тремтять його пальці. Він двічі намагається розстебнути пряжку на правому черевіку. Повернувшись до кухні, я помічаю кухарку, яка все ще поралася біля раковини. Здається, Ієн зовсім її не помічає, хоча, можливо, це тому, що я стою між ними, затуляючи її. Його погляд прикутий до вітальні, звідки долинають глибокі звуки фортепіано.

“Rose is having her lesson. Sometimes I like to watch. She doesn’t mind.”

I could be listening to a classical station on the radio. It’s almost unbelievable that she plays so well. Rose isn’t merely talented.

She’s a prodigy.

Ian walks ahead, through the arched opening to the hallway, and I follow. From our vantage point in the entryway, Rose’s back is to us. She sits up ramrod straight, her long hair hanging down her back, her arms bent at perfect ninety-degree angles. I watch her fingers sail up and down the octaves, touching the notes with a speed and dexterity that awes me. The song soars through the air, rich and vibrant.

Sitting next to Rose on the piano bench is a very thin, balding man in a black shirt and black slacks. I initially peg him as being in his sixties, but when he turns his head to follow the path of Rose’s dancing fingers, I glimpse his unlined face and realize he’s quite young—in his mid-to-late twenties. It’s his thinning hair and frail affect that age him.

Rose plays for another minute, and I watch Ian watching her. Whatever else his failings, it’s clear he prizes his daughter—or at least her accomplishments. When she lifts her hands off the keys, Ian claps softly, and Rose turns around.

“Hi, Rose,” I say softly. “You’re really good.”

The piano teacher turns around and frowns, then raises a finger to his lips. I look at Ian, who shrugs.

The teacher speaks softly to Rose; then her fingers rise to the keyboard. Her body still marionette-like, she begins to play.

A high-pitched shout erupts from the kitchen. The music halts. Ian spins on his heel and runs. I’m right behind him. Beth Barclay is standing in the middle of the room, staring at the woman in the chef’s coat. The woman’s mouth is rounded in shock as she stares back at Beth. In her hand, hovering over a stainless steel pot, is a large glass measuring cup filled with broth.

— У Роуз урок, — каже він. — Іноді я люблю дивитися, як вона грає. Їй це не заважає.

Здається, ніби я слухаю класичну музику по радіо. Неймовірно, що вона досягла такої майстерності. Роуз не просто має хист – вона справді обдарована.

Ієн простує попереду, крізь арковий прохід до передпокою, а я слідую за ним. З порогу ми бачимо Роуз, повернуту до нас спиною. Вона сидить рівно, її довге волосся спадає на спину, руки застигли під бездоганним кутом дев’яносто градусів. Я заворожено спостерігаю, як її пальці майстерно ковзають вгору-вниз по октавах, торкаючись клавіш з приголомшливою швидкістю та грацією. Мелодія витає в повітрі, насичена й виразна.

Поруч із Роуз на фортепіанній лаві сидить неймовірно худорлявий, лисий чоловік у чорному вбранні. Спершу я припустила, що йому десь під шістдесят, але коли він повертає голову, щоб простежити за танком пальців Роуз, я помічаю його безпристрасне обличчя і розумію – він значно молодший, ледве за двадцять. Лише ріденьке волосся та виснажений вигляд надають йому старечих рис.

Роуз продовжує грати ще хвилину, і я спостерігаю, як Ієн дивиться на неї. Попри всі його недоліки, очевидно одне – він пишається своєю донькою, чи принаймні її талантом. Коли вона нарешті прибирає руки з клавіш, Ієн стримано аплодує, і Роуз обертається.

— Привіт, Роуз, — тихенько мовлю я. — Ти чудово граєш.

Учитель фортепіано різко обертається і насуплюється, тоді підносить палець до вуст.

Я кидаю погляд на Ієна, той лише знизує плечима. Учитель щось стиха каже Роуз, її пальці знову торкаються клавіш. Вона сидить, наче лялька на мотузках, і починає грати. Раптом із кухні долинає пронизливий крик. Музика обривається. Ієн швидко обертається й кидається бігти. Я мчу слідом. Посеред кухні завмерла Бет Барклэй, втупившись у жінку в кухарському фартусі. Та ошелешено роззявила рота, дивлячись на Бет. У її застиглій над каструлею з нержавійки руці – великий скляний мірний кухоль із бульйоном.

Gone is the cultured, restrained heiress who met me at the front door only yesterday. Beth is trembling, her body rigid. Despite her expensivelooking outfit and sleek hairdo, she looks completely undone. There's a wildness in her eyes.

"How could you be so careless?" Beth snaps. "I told you we don't allow glass in this house!"

CHAPTER EIGHTEEN

I touch my watch again, restarting the count as I stride briskly toward the house.

In a stroke of luck, a yard worker fires up a leaf blower. But I caught the shrill tenor of Harriet shouting "Wait!" just before the noise erupted. She doesn't want me anywhere near Rose's room.

Which makes me even more determined to get there.

As soon as I pass through the sliding doors to the kitchen, I bend down and pull off my sneakers, hooking them on my fingertips as I rush to the staircase.

I slip past the housekeeper who is still dusting the living room, but she barely takes notice of me. Her role is to polish and tidy but never call attention to herself—to move about invisibly in this house.

That's what I need to do, too.

I climb the stairs as lightly as possible, but a few moan beneath my weight.

At one point I pause and hold my breath, but I can't hear anyone. When I reach the second floor, my luck holds: All the doors are closed again.

Notes of classical music come from Beth's office. It's loud enough that she and Rose may never know I'm here.

I reach for the cold metal knob of Rose's door, then hesitate. If Rose is inside, I'll likely startle her. But I need to take that risk.

I rap my knuckles as gently as I can against Rose's door, then push it open, holding my breath.

Від вишуканої, стриманої спадкоємиці, яка ще вчора зустрічала мене біля парадних дверей, не лишилося й сліду. Бет тремтить, її тіло напружене, мов струна. Попри дороге вбрання та бездоганну зачіску, вона виглядає цілковито розгубленою. В очах палає дикий вогонь.

— Як ти могла бути такою легковажною? — гарчить Бет. — Я ж попереджала: в цьому домі не повинно бути жодного скла!

ЧАСТИНА ВІСІМНАДЦЯТЬ

Я знову кидаю погляд на годинник, перезапускаючи відлік часу, і швидко прямую до будинку. Як на щастя, двірник саме заводить листодув, проте, мені все ж вдається вловити пронизливий вигук Гаррієт «Зачекай!» перш ніж його заглушає гуркіт довкола. Її намагання втримати мене подалі від кімнати Роуз лише розпалює мою рішучість.

Щойно прослизнувши крізь розсувні двері на кухню, я на ходу знімаю кросівки, акуратно тримаючи їх кінчиками пальців. Пробігаю повз економку, яка все ще витирає пил у вітальні – вона ледь помічає мене. Її робота – прибирати, залишаючись непомітною тінню в цьому домі. Саме це зараз потрібно і мені.

Я обережно піднімаюся сходами, намагаючись не видавати ані звуку, проте кілька старих сходинок усе ж зрадливо скриплять під моїми ногами.

У якийсь момент я завмираю, затримуючи дихання, прислухаюся, але не чую жодного звуку. Коли піднімаюся на другий поверх, розумію, що удача на моєму боці: усі двері знову зачинені.

З кабінету Бет досить голосно лунають звуки класичної музики, так, щоб вона з Роуз навіть не здогадалися, що я тут.

Я простягаю руку до холодної металевої ручки дверей Роуз, але раптом зупиняюся, вагаючись. Якщо вона всередині, я, швидше за все, налякаю її, та в мене немає вибору – я повинна ризикнути.

Стукаю кісточками пальців у двері настільки тихо, наскільки це можливо, а потім штовхаю їх і, затамувавши подих, заходжу.

I see a girl on her bed, and my heart leaps into my throat.

Then I realize it's the doll in Rose's image, down to her red hair and scattering of freckles.

I step into the room and close the door behind me, shaking off the creepy sense that the doll's eyes are following me.

Rose's room is spotless again, everything perfectly arranged. No books stick out of the rows on her shelf.

Her desktop contains only a holder for pencils, a stack of school notebooks, and a whiteboard with an attached marker. Even the pretty little trash can is empty.

I check the nightstand for the book Rose was reading. It's bare, other than a wicker lamp with a frilly shade.

The timer on my Apple Watch hits the one-minute mark.

I hurry to the bookshelf and scan the titles. *Anne of Green Gables* isn't there.

Another thirty seconds have elapsed. I peek out Rose's window, which overlooks the backyard, and see Harriet making steady, jerky progress toward the back of the house.

She's almost to the patio.

I yank open her desk drawers, but all I find are odds and ends: a tiny flashlight, a flowered barrette, a package of Post-it Notes.

I lift the pillows off her bed and look beneath them. Nothing.

I drop to my knees on the pink-and-cream rug and lift up Rose's bedspread.

Way up near the headboard is a book, leaning upright against the wall. I wiggle under the bed and pull it out. The title on the dust jacket is *Anne of Green Gables*. I slip it off, wincing as the sharp edge of the thick, glossy jacket slices the pad of my index finger.

Shock sweeps through me. I read the book's title twice: *The Stranger Beside Me*. I'm familiar with the book Rose is reading. I've read it myself. But I was in my twenties when I borrowed it from the

Моє серце стискається в грудях, коли я бачу дівчинку на ліжку. Проте, за мить приходить усвідомлення: це не Роуз. На ліжку лежить лялька, створена так майстерно, що здається її двійником – від рудого волосся до розсипу веснянок на обличчі. Я заходжу в кімнату, обережно зачиняючи двері за собою, і намагаюся позбутися моторошного відчуття, що очі ляльки стежать за мною.

У кімнаті Роуз панує бездоганний порядок, як завжди, усе розставлено ідеально. Жодна книга не вибивається з рядів на полицях, на робочому столі лише мінімум предметів: підставка для олівців, стос шкільних зошитів і невелика дошка з маркером. Навіть маленьке відерце для сміття порожнє.

Я підходжу до шухляди, щоб перевірити, чи є на ній книга, яку читала Роуз, проте там нічого немає, окрім витонченої плетеної лампи з мереживною облямівкою.

Таймер на моєму Apple Watch показує одну хвилину. Я швидко підходжу до книжкової полиці й пробігаю очима по назвах. «*Енн із Зелених Дахів*» немає.

Ще тридцять секунд. Я підходжу до вікна, яке виходить на задній двір, і бачу, як Гаррієт впевненими кроками рухається до задньої частини будинку. Вона майже у внутрішньому дворіку. Залишилося зовсім мало часу.

Я відкриваю шухляди письмового столу, але там лише деякі дрібнички: маленький ліхтарик, квітчаста шпилька, упаковка стікерів. Я швидко піднімаю подушки з її ліжка й зазираю під них. Нічого. Я опускаюся на підлогу і піднімаю покривало на ліжку Роуз. Біля узголів'я, притулена до стіни, лежить книжка. Я намагаюся її під ліжком і витягаю. На палітурці чітко видно назву – «*Енн із Зелених Дахів*». Проте, коли я беру її до рук, гострий край товстої глянцевої обкладинки ріже подушечку мого пальця, і я здригаюся. Раптом мене охоплює шок. Я вдивляюся в обкладинку, перечитуючи назву ще раз, ніби не можу повірити своїм очам: «*Вбивця поруч зі мною*». Я добре знаю цю книгу, колись я сама читала її. Проте мені було двадцять, коли я взяла її в

library, and even then, the subject matter kept me up at night.

No little girl should be reading a book about the serial killer Ted Bundy.

I don't have time to process what I've seen. I pull out my phone and snap a picture before I replace the book jacket. Just as I slide the book back under the bed, I see a tiny drop of my blood has fallen onto the edge of the pages. I try to rub it away, but only succeed in smearing it.

I don't have time to try to clean it. All I can do is replace the book.

I straighten up and peer out the window again, putting my finger in my mouth to clean it and tasting my own coppery blood. I don't see Harriet. She must be making her way through the kitchen now.

I've only got time to check a few spots. They need to be areas the housekeeper wouldn't find and that Rose's parents wouldn't easily stumble across. She's an intelligent girl; she'd choose a good hiding place.

I peer into the closet, searching for the sweater I saw Rose wearing the first time I watched her go to see Dr. Markman. It's draped on a velvet hanger. I feel the pockets gingerly, but they're empty. Other than a pair of mittens, there's nothing in the pockets of the pink coat she wore to Lucille's, either.

Rose's shoes are lined up on a shelf, so small they almost look like they could fit the doll on her bed. Her clothes are hanging neatly. There aren't any boxes or drawers in the closet.

I can't see any other place in this room where she could conceal something.

Then I notice the big velvet jewelry box on Rose's dresser. It looks like an antique—something her grandmother might have passed down.

I open the lid, and a tiny ballerina starts to spin as thin, delicate notes play.

бібліотеці. І навіть тоді, дорослою, сюжет змушував мене тремтіти від страху.

Жодна маленька дівчинка не повинна читати книгу про серійного вбивцю Теда Банді.

В мене нема часу на роздуми. Я швидко дістаю телефон і роблю знімок, перш ніж повернути обкладинку на місце. Коли я засовую книгу назад під ліжку, помічаю, як малесенька краплина моєї крові впала на край сторінки. Я намагаюся стерти її, але тільки більше розмащую багряню пляму.

В мене обмаль часу, тому все, що я можу зробити, це замінити книгу.

Підводжусь і знову зазираю у вікно, торкаюсь пораненим пальцем губ і відчуваю присмак власної крові. Гаррієт ніде не видно – мабуть, вона досі нишпорить на кухні.

Я розумію, що встигаю оглянути лише кілька місць. Треба шукати там, куди не зазирне економка і де батьки Роуз навряд чи натраплять на схованку. Вона кмітлива дівчинка – точно знайшла би надійний сховок.

Зазираю до шафи й одразу помічаю той самий светр, у якому Роуз прямувала до лікаря Маркмана того дня, коли я спостерігала за нею. Він охайно висить на оксамитовій вішалці. Обережно обмацую кишені – порожні. У кишенях рожевого пальта, в якому вона ходила до Люсіль, теж нічого, крім пари рукавичок.

Її туфельки стоять на полиці – такі крихітні, що здається, ніби їх могла б носити та порцелянова лялька, що сидить на її ліжку. Весь одяг акуратно розвішаний. У шафі немає ані шухляд, ані потаємних відділень. Здається, в цій кімнаті більше ніде й шукати.

Раптом мій погляд падає на велику оксамитову скриньку для прикрас, що стоїть на комоді. Вона виглядає старовинною – мабуть, дісталася Роуз від бабусі.

Варто мені підняти кришку, як крихітна балерина починає свій танок під тендітну мелодію музичної скриньки.

There are a few items in the box—a gold bangle, a necklace with a cross, a ring with a pretty blue stone.

And there's a drawer at the bottom. I slide it open.

Even though I've been expecting to find them, the sight of the objects makes me gasp.

Rose didn't just collect the sharp piece of glass and Lucille's box cutter. She's hiding a small arsenal.

There's also a pocketknife, a shiny shard from a broken mirror, and an ice pick.

I don't let myself think. I go on autopilot, snapping a picture of the contents. As I close the lid, I hear Harriet's voice from downstairs, yelling my name.

I dig into my purse and grab the envelope for Rose, dropping it onto the foot of her bed. I leave a tiny speck of blood on the envelope from my cut finger, but it's too late for me to open it and just put the photo on her bed.

I take one last look to make sure everything else in the room is as I found it, then exit and close the door silently behind me.

I hurry down the stairs, this time not worrying about making noise.

Harriet is just beginning to try to climb the steps. She's breathing hard and leaning heavily on her cane.

"What were you doing up there?" she demands.

I feign innocence, even though my heart must be pounding as hard as hers.

"I left a photo for Rose, like I told you." Harriet is staring at me intently. I try to conjure a look of innocence, but I'm so shaken I don't know what she sees in my eyes.

She must know it would never take that long for me to merely leave something for Rose.

"I don't feel well. You need to leave," she says.

I step toward the door. "Of course."

Всередині кілька коштовностей – золотий браслет, ланцюжок із хрестиком та каблучка з гарним блакитним камінцем. А внизу – шухляда. Висуваю її повільно, затамувавши подих. І хоч я очікувала знайти тут щось подібне, від побаченого перехоплює подих.

Роуз не просто приховала гострий уламок скла та канцелярський ніж Люсіль – вона зібрала цілий арсенал. Тут і складаний ніж, і блискучий уламок розбитого дзеркала, і гострий ніж для колки льоду.

Намагаючись не замислюватись над побаченим, наче в тумані, фотографую вміст шухляди, а коли закриваю її, знизу долинає голос Гаррієт – вона вигукує моє ім'я.

Похапцем дістаю з сумки конверт для Роуз, кидаю його біля ліжка, навіть не намагаючись витерти крихітну криваву плямку, що лишилася на папері від мого порізаного пальця – часу обмаль, тож просто кладу фотографію поруч.

Востаннє оглядаю кімнату, перевіряючи, чи все на своїх місцях, тоді виходжу й беззвучно причиняю двері.

Поспішаю сходами вниз, вже не турбуючись про те, щоб не наробити шуму.

Гаррієт лише починає підніматися сходами, важко спираючись на палицю і ледве переводячи подих.

— Що ви там робили? — запитує вона.

Вдаю невинність, хоча моє серце, певно, стукає не менш гучно, ніж її.

— Залишала фотографію для Роуз, як і казала.

Гаррієт пронизує мене уважним поглядом. Намагаюся зберегти спокійний вираз обличчя, але я настільки приголомшена побаченим, що навіть не уявляю, що вона може побачити в моїх очах. Вона точно розуміє – ніхто б не витратив стільки часу лише на те, щоб залишити якусь річ для Роуз.

— Я погано себе почуваю. Вам краще піти, — каже вона.

Я роблю крок до дверей.

— Звісно.

I can tell Harriet knows something has happened that has left me shaken.

The loving, protective grandma who whisked Rose away when her parents argued and who claimed Rose was with her when Tina fell shifts slightly. She puts herself between me and the staircase, like a guard.

I have no doubt that if I tried to rush past her to get to Rose's room again, she'd use her injured body to block me.

Waves of anger and fear roll across her face.

I open the door and step out, then bend down and slip on my shoes.

Harriet's voice calls out to me. She doesn't sound angry any longer. Now she's pleading; it's as if she's seeking mercy.

Her words chill me to my core: "She's just a little girl. She needs her family."

CHAPTER NINETEEN

I drive away as fast as I safely can, fleeing the darkness that still feels like it's trying to cling to me. I'm not quite at the gate when an incoming call lights up my Jeep's console. Caller ID shows it's coming from the private school Rose attends.

I shouldn't answer. I'm too shaken to concentrate.

But I've been trying to reach Rose's teacher all week.

I pull over by the gate and put my Jeep in park, letting it ring again while I try to steady my breathing.

"Stella Hudson."

My voice sounds high and tight. I stare at the gate, wondering if the camera is capturing me now. I reassure myself that even if there is one with audio capabilities, my windows are rolled up. They can watch me, but no one can hear me.

"Ms. Hudson, this is Diane Jackson. I'm the principal of Rollingwood Primary School."

По її очам бачу – Гаррієт відчуває, що сталося щось таке, від чого мене досі трусить.

Раптом образ люблячої, турботливої бабусі – тієї, що забрала Роуз під час сварки батьків, тієї, що присягалася, ніби дівчинка була з нею, коли впала Тіна – починає розсіюватися. Тепер вона стоїть між мною і сходами, мов неблаганний вартовий.

Я певна, спробуй я прослизнути нагору до кімнати Роуз, вона не заважається затупити прохід своїм покаліченим тілом.

Її обличчям пробігають хвилі гніву й страху. Я відчиняю двері й виходжу, тоді нахиляюся, щоб взутися.

Раптом чую голос Гаррієт. У ньому вже немає гніву, тепер він звучить так, наче вона молить про милосердя.

Її слова пронизують мене наскрізь: «Вона ж просто маленька дівчинка. Їй потрібна сім'я.»

ЧАСТИНА ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

Мчу щодуху, тікаючи від темряви, яка все ще намагається вчепитися в мене своїми чіпкими пазурами. Не встигаю навіть дістатися воріт, як на панелі мого джипа спалахує сигнал вхідного дзвінка. На екрані висвічується номер приватної школи, де навчається Роуз. Мені не варто відповідати, я надто приголомшена, щоб чітко мислити. Проте, я цілий тиждень намагалася зв'язатися з учителькою Роуз. Зупиняю машину перед ворітьми. Телефон продовжує настирливо видзвонювати, поки я намагаюся опанувати себе й вгамувати схвильоване дихання.

— Стелла Хадсон, — мій голос звучить неприродно високо й напружено. Кидаю швидкий погляд на ворота, міркуючи, чи не фіксує мене зараз камера спостереження. Заспокоюю себе думкою, що навіть якщо там є камера з функцією запису звуку, мої вікна щільно зачинені. Нехай за мною й спостерігають, але почути мене не зможуть.

— Пані Хадсон, це Даян Джексон, директорка молодшої школи Роллінгвуд.

I'd left messages for Rose's teacher, not the principal. She must have passed them up the chain. Still, I go with it, taking my notepad and pen out of my purse as I start to give the principal details about my involvement in the case.

She cuts me off, her voice crisp.

"Rose Barclay was a student here only for a short time. Less than a year. I'm not sure I can be of any help."

My mind snags on the word she used: *was*.

"My understanding is Rose will return to school," I say. Ian and Beth both told me the homeschooling was temporary; I'm certain of it.

"That is not correct," she tells me. "Rose is no longer a student at Rollingwood. She won't be returning."

"Her parents withdrew her?" I ask.

Silence fills the line. Behind me, the enormous house looms in my rearview mirror.

"Rose was asked to leave. We take violations of our rules very seriously."

It's another enormous lie Ian and Beth conspired to make me believe. When I first talked to Ian, he acknowledged colluding with Tina. Now he's colluding with his soon-to-be ex-wife. The one he acts like he hates.

My head is spinning. Rose was expelled? "I don't understand."

"I suggest you contact her former school if you're seeking more information."

Rose is only nine. How many schools has she attended in her short life?

I feel a tingle between my shoulder blades, a sixth sense someone is watching me. My hand jerks out and hits the button to make sure my doors are locked.

I whip around and look back in the direction of the house. No one is behind me.

Я залишала повідомлення вчительці Роуз, а не директорці. Мабуть, вона переправила їх, але попри це, я дістаю з сумочки блокнот з ручкою і починаю пояснювати директорці свою причетність до справи.

Вона різко перериває мене. Її голос звучить впевнено.

— Роуз Барклэй навчалася у нас зовсім недовго. Менше року. Боюся, я навряд чи зможу вам допомогти.

Мене цікавить слово, яке вона вжила: «навчалася».

— Наскільки мені відомо, Роуз має повернутися до школи, — кажу я. — Ієн і Бет запевняли мене, що домашнє навчання — це тимчасовий захід і я в цьому певна.

— Це не так, — відрізає вона. — Роуз більше не учениця Роллінгвуду і вона не повернеться до навчання тут.

— Її батьки забрали її? — запитую я.

Телефонну лінію заповнює важке мовчання. У дзеркалі заднього виду я бачу обриси величезного будинку, що височіє позаду.

— Роуз попросили піти. Ми дуже серйозно ставимося до порушень правил у школі.

Ще одна величезна брехня, у яку Ієн і Бет змовилися втягнути мене. Під час нашої першої розмови Ієн зізнався, що був у змові з Тіною, а тепер він у змові ще зі своєю майбутньою колишньою дружиною. З тією самою, до якої, як він удає, відчуває лише огиду.

У мене паморочиться в голові. Невже Роуз вигнали зі школи?

— Це якесь непорозуміння...

— Якщо вам потрібна додаткова інформація, раджу звернутися до її попередньої школи.

Роуз лише дев'ять років. Скільки ж шкіл вона змінила за своє коротке життя?

Раптом по спині пробігає холодок – шосте чуття підказує, що за мною спостерігають. Рука мимоволі тягнеться до кнопки, щоб пересвідчитись, що двері замкнені.

Я обертаюся і вдивляюся в бік будинку, але позаду – жодної душі.

I clear my throat and regain focus. “My job is to get Rose into the best possible environment. That means I need to ask questions that may seem like a violation of her privacy. But the law requires me to do so. I can get a court order to release her records, but it would be simpler for you to tell me. Why was Rose asked to leave?”

She exhales.

“Any student bringing a weapon to school faces immediate expulsion.”

“A weapon?” I repeat.

“Rose brought a knife to school. Her teacher discovered it in her backpack.”

My heart leaps into my throat.

“That’s all I can tell you.” The principal ends the call.

I think of the way Beth ushered me out of the plastic house during our first meeting. And the grim expression I caught on Ian’s face as I studied the vegetable gardens where Rose was supposedly picking tomatoes at the time of Tina’s death. Ian and Beth didn’t like the idea of me being alone with Rose; I had to negotiate to take her to Lucille’s. And Harriet—so warm and welcoming at first—didn’t want me anywhere near Rose’s bedroom.

The pieces begin to fit together, as Charles promised they would.

This shattered, battling family is united when it comes to the little girl who is obsessed by weapons and who hides a book about a sadistic serial killer beneath her pink comforter.

They are closing ranks around Rose.

— Послухайте, — нарешті порушую тишу, — моє завдання – забезпечити для Роуз найкраще можливе середовище. Це означає, що я маю ставити запитання, які можуть здатися втручанням у її особисте життя, але цього вимагає закон. Я можу отримати судовий ордер на доступ до її документів, але було б простіше, якби ви просто розповіли мені все. Чому Роуз попросили залишити школу?

Вона важко зітхає.

— Будь-який учень, котрий приносить до школи зброю, підлягає негайному відрахуванню.

— Зброю? — перепитую я.

— Роуз принесла до школи ніж. Її вчителька знайшла його в рюкзаку.

Моє серце стискається.

— Це все, що я можу вам повідомити, — директорка різко обриває розмову.

Думки вихором кружляють у голові. Згадую, як Бет поспіхом вивела мене з пластикового будинку під час нашої першої зустрічі. Похмурий погляд Ієна, коли я оглядала місяць, де Роуз нібито збирала помідори в день смерті Тіни. Як Ієн і Бет були проти ідеї залишити мене наодинці з Роуз, як я мусила буквально випрошувати дозвіл відвезти її до Люсіль. А Гаррієт, спочатку така привітна й мила, категорично не хотіла пускати мене до спальні дівчинки.

Шматочки цієї історії нарешті складаються в єдине ціле, як і казав Чарльз.

Ця, сповнена сутичок та протиріч, родина стає одним цілим, коли справа стосується маленької дівчинки, яка має нездорову цікавість до зброї і ховає під рожевою ковдрою книжку про серійного вбивцю-садиста. Вони всі, як один, захищають Роуз.

CHAPTER THIRTY FIVE

I'm not ready to call it a night.

I exit the Beltway at Connecticut Avenue, a main artery that leads into the heart of DC. My city is spectacular on this crisp fall night, with the creamy marble of the Washington Monument soaring into the inky sky, and Lincoln's forever watchful figure anchoring the west end of the National Mall.

I take the parkway that parallels the dark, gleaming Potomac River, heading into Alexandria, Virginia. That's where I grew up.

The neighborhood where my dad, mom, and I lived has evolved, yielding to the hunger of suburban sprawl.

Back then, there weren't artisanal coffee shops and wine-tasting bars and apartment buildings with lobbies designed like gorgeous living rooms. It was a neighborhood for working-class folks, with a few parks and empty lots and some single-story homes amid the clumps of town houses.

It's easy to find my way back to ours. The redbrick facade is unchanged, but the door is now painted navy blue and the landscaping is far more elegant.

A graceful crepe myrtle stands in the center of the small yard—its slender, pale branches bare for the season—and the lawn is perfectly edged.

After we got Bingo, my dad built a simple wooden fence to enclose the backyard, but it has been upgraded, too.

I can almost hear my mother's voice, wafting from the kitchen up to my bedroom: "Stella! Dinner!"

If I didn't answer right away—if I was watching Double Dare or playing with Bingo—she'd hurry up the stairs, her footsteps light and quick as a rapid heartbeat.

"There you are!" she'd say, the note of worry in her voice dissolving by the final word.

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Вечір ще не час завершувати.

Я з'їжджаю з кільцевої на Коннектикут-авеню – артерію, що веде до самого серця Вашингтона. Цієї прохолодної осінньої ночі місто зачаровує: кремовий мармур монумента Вашингтона пронизує чорнильну темряву неба, а постать Лінкольна, немов вічний вартовий, височіє на західному краю Національної алеї.

Прямую парковою дорогою вздовж темних вод Потомаку, що виблискують у п'їтмі. Мій шлях веде до Александрії, що у Вірджинії – міста мого дитинства.

Район, де колись мешкали ми з батьками, невпинно змінювався під натиском невгамовних передмість. Тоді тут і гадки не мали про крафтові кав'ярні, винні бари чи багатоповерхівки з вестибюлями, що нагадують розкішні вітальні. Це був робітничий квартал: кілька парків, пустирів і скромних одноповерхових будиночків, загублених серед лабіринту таунхаусів.

Дорогу до нашого будинку я знаходжу без жодних зусиль. Цегляний фасад залишився незмінним, хоча двері тепер виблискують темно-синьою фарбою, а подвір'я набуло вишуканого вигляду. Посеред невеличкого дворика височіє граційний креповий мирт – його тонкі, білясті віти оголилися до приходу зими, а смарагдовий газон ідеально підстрижений. Колись, коли ми завели Бінго, тато змайстрував простий дерев'яний паркан навколо заднього подвір'я – тепер і він дещо змінився. Здається, я досі чую мамин голос, що линує із кухні до моєї кімнати: «Стелло! Вечеря готова!» Коли я не відгукувалася одразу, захоплена переглядом «Double Dare» чи грою з Бінго, вона миттю піднімалася сходами нагору, і її кроки звучали легко й швидко, наче прискорене биття серця.

«Ось де ти!» – вигукувала вона, і тривога в її голосі танула на останньому слові.

My mother had significant anxiety. I recognize that now. When her life imploded, she self-medicated, perhaps because help wasn't available to her, or because she didn't know how to get it.

When she died, she was a couple of years older than I am now. Only a few wispy fragments of her remain. The cardboard memory box in my house. Her gentle voice singing John Denver's "Annie's Song" as she put me to bed. Her whispered "No ... please" on the night she died.

After I went to live with my aunt, I overheard her talking about my mother to her husband, her thin lips pursing as she scrubbed dishes in a sink filled with soapy water.

"Trashy ... always had the boys chasing her ... thought she'd just glide through life ... she was an embarrassment."

I wanted to burst into the room and scream at her: Stop!

The protest welled up in my throat, but I couldn't release it.

So I turned and went back to my room. I never defended my mother. Not to my aunt. Not on the night she died, when I could have gotten out of the closet and maybe saved her.

Not even to myself.

I reach for my phone and enter her name into a search engine. Nausea rises in my throat, but I force myself to take deep breaths and look at the results.

I've spent so much time digging into Tina's death. Don't I at least owe my own mother that same effort?

Detective Garcia was right about the deaths of nobodies. My mother merited two lines in the police blotter: *Mary Hudson, 40, found dead of a suspected drug overdose in a Northeast DC apartment. Police urge anyone with information to come forward.*

The detective also told me cold cases never disappear. Files are kept for perpetuity.

I attach the link to an email and address it to Detective Garcia.

Тепер я розумію – моя мати жила в полоні власних страхів. Коли її світ почав руйнуватися, вона намагалася зцілити себе сама. Можливо, справжня допомога була для неї недосяжною, а може, вона просто не знала як її попросити.

Коли вона померла, вона була лише трохи старшою, ніж я зараз. Все, що в мене залишилося – це картонна скринька пам'яті про неї в моєму домі. Її лагідний голос, що наспівував «Annie's Song» Джона Денвера, коли вона вкладала мене спати. Її останній шепіт тієї ночі: «Ні... благаю».

Пізніше, вже живучи у тітки, я випадково підслухала, як вона говорила про мою матір зі своїм чоловіком. Її тонкі губи стискалися все міцніше, поки вона терла посуд у раковині, повній мильних бульбашок.

— Легковажна... хлопці табунами за нею бігали... всі думали, вона просто пурхає по життю... ганьба, та й годі.

Мені кортіло увірватися до кімнати і закричати: «Заговкни!» Слова протесту застрягли в горлі невимовленим клубком. Натомість я просто розвернулася і втекла до своєї кімнати. Я ніколи не ставала на захист матері. Ні перед тіткою, ні тієї фатальної ночі, коли могла вийти з шафи і, можливо, врятувати її життя.

Навіть перед власною совістю.

Тремтячими пальцями тягнуся до телефону і вводжу її ім'я в пошуку. Нудота підступає до горла, але я змушую себе глибоко вдихнути і подивитися на результати.

Я витратила стільки часу, розслідуючи смерть Тіни. Хіба не винна я власній матері хоча б такої ж відданості?

Детектив Гарсія мала рацію – ніхто не вбивав її. Моя мати заслужила лише два рядки в поліцейському бюлетені: «*Мері Хадсон, 40 років, знайдена мертвою від передозування в квартирі на північному сході округу Колумбія. Просимо всіх, хто володіє будь-якою інформацією, звернутися до поліції.*»

Детектив казала правду й про інше – нерозкриті справи ніколи не вмирають. Вони живуть вічно.

Тремтячими пальцями прикріплюю посилання до електронного листа й адресую його детективу Гарсії.

She was my mother, I type. And I'm finally trying to find out what happened that night.

CHAPTER THIRTY-SIX

After about ten minutes, Ian squats down to face Rose.

“Honey, I need to peel away and make some work calls. You can spend some time with Stella. I'll be back here to meet you guys for lunch.”

Rose looks over at me, and I hold my breath, waiting. Then she nods. I feel a strange sense of triumph, as if I've passed a test.

Still, I'm not letting down my guard. I thought Rose and I had connected at Lucille's, too.

“Where should we go next?” I ask Rose as Ian walks away. I consult the map on the wall and follow his example by listing options: “Jellyfish? The Australia exhibit?” She shakes her head. “How about Shark Alley?”

She nods, and I orient myself before we begin to walk. The aquarium is growing more crowded now that it's mid-morning. I keep an eye out for the trio of women as well as other children. We pass a few going in the opposite direction, but Rose doesn't react. A girl who looks a little older than Rose, however, turns to stare. She could be admiring Rose's distinctive hair or sensing some difference or damage in Rose. It's impossible to say.

Shark Alley is at the far end of the aquarium. While we walk there, Rose occasionally pauses to look at exotic fish or waxy tree frogs. As she lingers to study a harlequin tuskfish, the thin blue light coming from the tank illuminates the soft curve of her cheek, her straight nose, and her ringlets. Rose's profile reminds me of the cameo necklaces that were popular in the nineteenth century.

I don't have a lot of time with her. I need to jump right in. “You must feel so angry sometimes.”

She blinks twice—the only signal I've caught her off guard. “Maybe you feel sad and scared, too.”

— Вона була моєю матір'ю, — пишу я. — І я нарешті готова дізнатися правду про ту ніч.

ЧАСТИНА ТРИДЦЯТЬ ШІСТЬ

За десять хвилин Ієн опускається навпочіпки перед Роуз.

— Сонечко, мені треба відлучитися на кілька робочих дзвінків. Побудеш трохи зі Стеллою? Я повернуся до обіду, і ми зустрінемося тут.

Роуз переводить погляд на мене, і я завмираю в очікуванні. Нарешті вона киває. Мене охоплює дивне відчуття перемоги, наче я склала якийсь важливий іспит. Проте, я не дозволяю собі розслабитися. Востаннє, коли мені здалося, що ми з Роуз порозумілися – було у Люсіль.

— Куди підемо далі? — запитую я в Роуз, коли Ієн зникає з поля зору. Вивчаючи мапу на дошці, перелічую можливі варіанти:

— Медузи? Австралійська виставка?

Вона заперечно хитає головою.

— Може, до алеї акул?

Отримавши схвальний кивок, я швидко орієнтуюся і ми вирушаємо. В акваріумі вже чимало відвідувачів – ранок у розпалі. Я уважно стежу за групою з трьох жінок і водночас не випускаю з поля зору інших дітей. Нам назустріч проходить кілька людей, але Роуз не звертає на них уваги. Тільки дівчинка, трохи старша за Роуз, обертається нам услід. Можливо, її зачарувало незвичайне волосся Роуз, а може, вона відчула в ній щось особливе чи помітила тінь пережитої травми. Хтозна.

Алея акул розташована в найдальшому закутку акваріума. Дорогою Роуз раз у раз зупиняється, зачарована то екзотичними рибами, то листяними жабами. Коли вона завмирає перед акваріумом з рибою-арлекіном, м'яке блакитне сяйво окреслює ніжний вигин її щоки, прямий ніс і каблучки на пальцях. У профіль вона нагадує старовинну каменю – такі носили на намистах у дев'ятнадцятому столітті.

Часу в нас обмаль. Треба діяти зараз.

— Мабуть, часом ти відчуваєш страшний гнів.

Вона кліпає двічі – єдина ознака того, що мої слова застали її зненацька. — Напевно, тобі також сумно і лячно.

Rose doesn't pull down her shield. She hasn't shut me out.

I do something I've only done with a very few people before, and never a client.

I open up.

"It happened to me, too, Rose. I became mute after my mother died. I couldn't talk for a while. I was seven."

Rose turns to face me. One half of her face is in the light, the other cloaked in shadows.

"I was in survival mode. I didn't trust anyone around me. I'd wake up in the middle of the night and want to cry out for her, but I couldn't."

I can't mask the quaver in my voice.

"I felt completely alone, like I was in a tunnel and no one could reach me. But you're not alone, Rose. I don't know what's going on, but I want to help you."

Rose looks at me for another few seconds, then turns and glances back into the aquarium tank. I hope she's letting my words sink in.

After a moment, she continues walking to Shark Alley. A three-story walking ramp with a metal railing zags through the middle of the massive exhibit. The lighting is very dim. All around us are glass walls holding back the creatures in the tank. We're in the center of their world, not the other way around.

Sand tiger sharks and largetooth sawfish glide by, endlessly circling us.

Rose stands in the middle of it all, spellbound.

She watches the sharks. I watch her.

Is there an incremental softening in her? Is she beginning to trust me? I can't say for sure, but I think so.

A few people pass us—a young couple, then a dad with a toddler in a backpack—but Rose is content to stay in place.

Роуз не ховається за своїм звичайним щитом. Не відсторонюється від мене. І тоді я роблю те, на що наважувалася лише з кількома людьми, і ніколи – з клієнтом.

Я відкриваю своє серце.

— Зі мною було те саме, Роуз. Після смерті мами я втратила голос. Не могла вимовити ані слова. Мені тоді було сім.

Роуз обертається до мене. Половина її обличчя купається в сяйві, друга тоне в темряві.

— Я просто намагалася вижити. Не довіряла жодній душі. Прокидалася серед ночі і хотіла покликати маму, але не могла видати й звуку.

Мій голос зраджує мене тремтінням.

— Я почувалася безмежно самотньою, наче опинилася в нескінченному тунелі, куди не долинав жоден голос. Але ти, Роуз, не сама. Я не знаю, що коїться, але хочу допомогти тобі.

Роуз ще кілька секунд вдивляється в моє обличчя, перш ніж знову повернутися до акваріума. Сподіваюся, мої слова знаходять шлях до її серця.

За мить вона рушає далі, до акулячої алеї. Триярусний пандус із металевою огорожею веде нас крізь самісіньке серце величезної експозиції. Світло тут приглушене, майже примарне. Складні стіни, що утримують водних мешканців, оточують нас з усіх боків. Ми опинилися в центрі їхнього світу, а не вони – нашого.

Піщані тигрові акули та велетенські риби-пили неквапливо пропливають повз нас, описуючи нескінченні кола у своєму підводному танці.

Роуз завмирає посеред цього підводного царства, зачарована видовищем. Вона спостерігає за акулами, а я за нею. Можливо, вона починає мені довіряти? Важко сказати напевне, але щось таки змінюється.

Повз нас проходять люди – спочатку молода пара, потім батько з немовлям у рюкзаку-кенгуру, але Роуз, здається, цілком задоволена лишатися на місці.

“It must feel so strange to not have Tina around,” I say softly. “I remember when my mother died, I couldn’t understand it. How could she be here one moment and gone the next?”

Rose turns to face me. She’s standing slightly above me on the slanted ramp, which gives her an extra foot of height.

I take a step closer to her before I realize why I’m doing it.

I don’t like the illusion that she’s almost as big as me.

I’ve thought about what I would have wanted someone to say to me after my mother died. Now I use those words with Rose. But I temper them to cover all the possibilities.

“The whole world changed for you. Nothing is the same anymore.”

Rose is staring intently at me. I feel a hitch in her energy, as if we’re linked by a current.

I’m getting through to her. Something I’ve said struck a nerve.

I’m about to continue probing when a mom and daughter appear above us on the ramp. The girl appears to be only a couple of years younger than Rose, but she looks like another species in her worn jeans and butterfly sweater, with messy hair and a bouncy gait.

The mom has a baby in a front carrier and a diaper bag looped over her shoulder. She’s a dozen yards behind.

“Olivia, slow down!”

The little girl reaches Rose and blurts out, “What’s your name?”

“Hi,” I reply. “I’m Stella and this is Rose.”

Olivia looks Rose up and down.

“How old are you?”

I try to gauge Rose’s comfort level. She doesn’t appear bothered by the interaction, so I let it play out.

Rose lifts her hands and holds up nine fingers.

“She’s nine. Four years older than you, Olivia.”

The mom looks at Rose for an extra beat, then at me.

“We don’t want to bother you. Come along, Liv.”

— Напевно, так дивно без Тіни поруч, — тихо промовляю я. — Коли не стало моєї мами, я ніяк не могла збагнути: як це – щойно була тут, і раптом... зникла?

Роуз обертається до мене. Стоячи трохи вище на похилому пандусі, вона майже рівняється зі мною зростом.

Я мимоволі роблю крок до неї, перш ніж усвідомлюю чому. Мені не подобається ця ілюзія – те, що вона здається майже такою ж високою, як я. Я довго думала про те, які слова хотіла б почути сама після смерті мами. Тепер кажу їх для Роуз, але м’якше, дозволяючи їй відчувати все по-своєму.

— Твій світ перевернувся. Все змінилося назавжди. Погляд Роуз пропікає мене наскрізь.

Я відчуваю, як між нами пульсує невидима енергія, наче електричний струм. Я розумію: мені вдалося пробитися крізь її захисний мур. Мої слова зачепили щось глибоко всередині. Я майже зважилася копнути глибше, коли нагорі на пандусі з’явилися мама з донькою. Дівчинка виглядає лише трохи молодшою за Роуз, але здається створінням з іншого світу у своїх поношених джинсах, светрі з метеликами, з скуйовдженою чуприною і жвавою походою. Її мати, відставши метрів на десять, несе малюка в слінгу на грудях, а на плечі – теліпається сумка з підгузками.

— Олівіє, не лети так!

Дівчинка підскочила до Роуз.

— Як тебе звуть?

— Привіт, — озвалася я. — Мене звати Стелла, а це Роуз.

Олівія прискіпливо оглянула Роуз з ніг до голови.

— Тобі скільки років?

Я намагалася зрозуміти, чи не напружує Роуз це спілкування. Схоже, воно її не бентежило, тож я не стала втручатися. Роуз підняла руки, показуючи дев’ять пальців.

— Їй дев’ять років. На чотири роки старша за тебе, Олівіє.

Мама перевела погляд з Роуз на мене.

— Ми не хочемо вам заважати. Ходімо, Лів.

I think about how I would've wanted my condition to be explained when I was a kid.

"Rose isn't talking right now, but she can hear everything you say." I keep my tone casual, and I don't overexplain. "This is a good spot to watch the sharks, if you want to stay."

The mom smiles easily and sets down her diaper bag with a relieved sigh.

"Well, Olivia will talk enough for the both of them."

It's true; Olivia is one of those happy-go-lucky kids who keeps up a steady stream of chatter. She's apple-cheeked and quick to smile.

She tells Rose that sharks never sleep, and it's funny, but I swear I can feel the frustration surge in Rose. She probably wants to tell Olivia that sharks have restful or inactive periods, and the issue is far more complex than most people realize.

Olivia moves closer to Rose and grabs her hand.

"Look at my necklace. I got it for my birthday. It has an O for Olivia."

Rose tries to pull back, but Olivia grabs her hand again.

"You can touch it if you want!" She doesn't give Rose a choice; she pulls her hand to her necklace.

I don't intervene. Rose doesn't need my protection.

"Why don't you talk or smile?" Olivia asks.

Olivia's question isn't aggressive, but I can feel a shift in the atmosphere.

The mom doesn't seem to hear what's going on; her baby has begun to fuss, and she's walking back and forth a few feet away.

"Huh?" Olivia probes.

As if in slow motion, I see Rose reach into the pocket of her sweater. I lunge toward her.

I know what Rose sometimes keeps in her sweater pockets. I see the flash of something shiny a split second before I grab Rose's arm.

Я згадала, як сама хотіла би почути пояснення свого стану в дитинстві.

— Роуз зараз не розмовляє, але чує кожне ваше слово.

Я говорила невимушено, без зайвого драматизму.

— Тут чудове місце, щоб спостерігати за акулами. Можете залишитися, якщо хочете.

Мама м'яко посміхнулася і з явним полегшенням опустила сумку з підгузками.

— Що ж, Олівія точно говоритиме за них обох.

І це була правда – Олівія належала до тих щасливих дітей, які не вміють мовчати. Рум'яна, з легкою посмішкою на обличчі. Вона розповідає Роуз, що акули ніколи не сплять, і це кумедно, але я майже фізично відчуваю розчарування Роуз. Напевно, їй кортить пояснити Олівії, що акули мають періоди спокою та зниженої активності, і це питання набагато складніше, ніж більшість людей собі уявляє.

Олівія підступає ближче до Роуз і хапає її за руку.

— Дивись, яке в мене намисто! Мені подарували на день народження. Бачиш букву «О»? Це означає «Олівія».

Роуз намагається відсторонитися, але Олівія знову хапає її за руку.

— Можеш торкнутися, якщо хочеш!

Вона не залишає Роуз вибору, тягнучи її руку до намиста.

Я не втручаюся. Роуз не потребує мого захисту.

— Чому ти не розмовляєш і не посміхаєшся? — допитується Олівія.

У її питанні немає злості, лише щирий подив, але я відчуваю, як настрій розмови раптово змінюється.

Мати, здається, не чує нашої розмови – її немовля почало вередувати, і вона заколисує його, походжаючи туди-сюди за кілька кроків від мене.

— Ну? — не вгамовується Олівія.

Немов у сповільненій зйомці, я бачу, як Роуз тягнеться до кишені светра. Я кидаюся до неї. Я знаю, що Роуз іноді носить у кишенях светрів.

Then I freeze, my hand in midair. It's a silver tube of lip gloss.

Relief pours through me. It seems as if Rose wants to show one of her little treasures to Olivia, perhaps in exchange for seeing the necklace.

Rose twists open the gloss and dabs a bit onto her lips. The vivid red is gaudy against her porcelain skin. I can't imagine Beth letting Rose buy it, or possessing this shade herself.

Plus, the brand is cheap, the kind you'd buy in a drugstore, with the fake silver chipping off the tube.

Where did Rose get it?

Then Ashley's words float back into my mind: Tina would sometimes put a little lip gloss on Rose when she got ready to go out.

Perhaps Rose took this from Tina's room. It looks like the shade she was wearing in the video Pete sent me.

Did Rose take it as a way to stay close to her nanny?

Or as another trophy?

Olivia keeps up her happy chatter.

"Can I see it?"

She reaches for the lip gloss, but Rose jerks it away.

The baby is fussing loudly now. His mom bends down awkwardly, reaching into the diaper bag and murmuring something about a pacifier that was just there. I want to help her—to offer to find the pacifier or hold the baby—but I can't take my eyes off Rose. I can feel her anger rising; it's palpable.

"No fair! I let you touch my necklace!" Olivia lunges, grabbing for the lip gloss.

Rose throws out her free hand and pushes the little girl. Olivia staggers back before falling on her behind. She catches herself before she rolls backward beneath the railing, coming perilously close to tumbling off the edge of the platform.

"Oh, no—honey! Are you okay?" Her mother rushes over, her baby now wailing.

Перш ніж встигаю схопити її за руку, ловлю поглядом ледь помітний металічний відблиск. Я застигаю на місці – це всього лиш сріблястий тюбик блиску для губ.

Мене накриває хвиля полегшення. Здається, Роуз просто хоче поділитися з Олівією одним зі своїх потаємних скарбів, можливо, у відповідь на її намисто. Роуз відкриває тюбик і проводить блиском по губах. Яскраво-червоний відтінок кричуще контрастує з її білосніжною шкірою. Не можу уявити, щоб Бет дозволила Роуз купити такий або сама користувалася подібним кольором. До того ж, це дешева марка з аптеки, несправжнє срібло вже відлущується від тюбика.

Звідки він у Роуз?

І раптом слова Ешлі спалахують у пам'яті: «Тіна іноді давала Роуз трохи блиску для губ, коли та збиралася надвір.»

Мабуть, Роуз взяла його з кімнати Тіни. Колір дуже схожий на той, яким були нафарбовані її губи на відео від Піта. Для Роуз це спосіб відчувати близькість до своєї няні? Чи просто ще один сувенір?

— Можна глянути? — щебече Олівія, не вгамовуючись.

Вона тягнеться до блиску, але Роуз різко відсмикує руку. Немовля тепер розривається від плачу. Його мати незграбно нахиляється до сумки з підгузками, бурмочучи щось про пустушку, яка мала б там бути. Я хочу допомогти, запропонувати пошукати її чи потримати дитину, але не можу відвести погляд від Роуз. Я фізично відчуваю, як наростає її гнів.

— Це нечесно! Я ж дала тобі подивитися моє намисто!

Олівія робить різкий ривок, намагаючись схопити блиск. Роуз миттєво простягає вільну руку вперед і штовхає дівчинку. Олівія похитується, втрачає рівновагу і падає назад. Вона котиться до поручнів, небезпечно наближаючись до краю платформи.

— О, ні, люба! Ти в порядку?

Її мати кидається до мене, а дитина заходиться плачем.

— Мені так шкода, це було...

“I’m so sorry—it was—” The words dry up in my throat. It wasn’t an accident. Olivia wouldn’t have been seriously hurt if she’d fallen through. The drop is only about two feet. Still, my heart is in my throat.

“You shouldn’t push. That isn’t nice,” the other mother admonishes Rose.

Rose slides the lip gloss back into her pocket and turns her back on us. The mom takes Olivia’s hand and they walk away. Olivia’s high voice floats back to us: “I don’t like that girl. She’s bad.”

I know what is going to happen even before I move to look at Rose. Our fleeting connection is severed. The shutters have fallen over her eyes. She’s unreachable.

CHAPTER SIXTY

I don’t like Harriet walking behind me, out of my line of vision.

At least the tapping of her cane against the floor provides a reference point. I don’t release the breath I’m holding until I reach the kitchen and duck to the side of the open doorway.

“Normally I don’t drink alcohol unless it’s a special occasion, but this feels like one.” Harriet’s voice enters the room a moment before she does.

“What do you mean?”

“Talking about Ian and Beth’s possible reconciliation put me in a festive mood. I’m hoping Beth will withdraw her divorce petition soon.” Harriet’s hand is in the pouch of her sweatshirt. She’s holding something—a bulky object. A gun?

I glance around the kitchen. There are no butcher blocks of knives. No heavy glass bottle of olive oil on the counter, or big crystal vase of flowers on the island. Nothing I can use to defend myself.

Harriet is still standing between me and the doorway. Her genial mask is peeling away, revealing what lies beneath it:

Слова застрягають у мене в горлі. Це не був нещасний випадок. Навіть якби Олівія впала, серйозних травм вона б не зазнала – висота всього близько двох футів. І все ж у мене перехоплює подих, серце стискається.

— Не можна штовхатися. Це погано, — застерігає інша мама, дивлячись на Роуз.

Роуз мовчки ховає блиск для губ у кишеню й повертається до нас спиною. Мати бере Олівію за руку, і вони йдуть. Але її дзвінкий голос ще довго бринить у повітрі: «Мені не подобається ця дівчинка. Вона погана».

Я вже знаю, що буде далі, ще до того, як повертаюся до Роуз. Наш крихкий зв’язок ось-ось розірветься. Її погляд змінюється. Вона знову замикається в собі.

ЧАСТИНА ШІСТДЕСЯТ

Мене непокоїть, що Гаррієт крокує позаду, поза межами мого поля зору.

Лише розмірене постукування її палиці по підлозі слугує орієнтиром. Затамувавши подих, я прямую до кухні та зупиняюся біля прочинених дверей.

— Зазвичай я не вживаю спиртного, — лунає голос Гаррієт за мить до її появи, — але сьогодні — особливий випадок.

— Що ви маєте на увазі?

— Розмови про можливе примирення Ієна та Бет підняли мені настрій. Сподіваюся, Бет невдовзі відкличе заяву про розлучення.

Рука Гаррієт схована в кишені светра. Вона щось стискає — якийсь об’ємний предмет.

Невже пістолет?

Я швидко оглядаю кухню: м’ясних ножів немає, на столі — ні пляшки оливкової олії, на кухонному острівці — жодної кришталевої вази.

Нічого, що б я могла використати для самозахисту.

Гаррієт застигла між мною та дверима. Її бездоганна маска тріскається, оголюючи справжнє обличчя, спотворене відчаєм.

desperation. She takes a step closer to me. I instinctively back up, keeping about three feet between us.

“Oh, Stella. When did you figure it out?”

“Figure what out?”

“Don’t pretend. Something changed in the living room. I slipped up, didn’t I?”

If Rose is nearby, she needs to hear the truth. She has to know I believe in her. That I finally see what has been going on.

I can’t sacrifice her ever again.

So I say it loudly: “I know you killed Tina.”

Harriet’s eyes fill with what looks like true anguish.

“No, no, it was an accident. I didn’t even lay a hand on her. But I was there, up in the attic, when she went through the window.”

“If you knew Tina’s death was an accident, why didn’t you just say so?”

She shakes her head.

“Who would have believed me? And there were ... well, extenuating circumstances. I could easily have ended up in prison for the rest of my life. And now it’s gotten even messier. I can’t let you go to the police and tell them what you know. It won’t end well for me. Beth and Ian and Rose will all hate me. I’ll lose my family forever.”

Harriet takes a forward step, and I match it with another backward one.

“Why did you have to come here tonight, Stella? This was so close to being over.”

I’ve made a terrible mistake; I forgot to keep looking at her hands. Her right hand rises, pointing a blocky piece of metal that resembles a gun at my chest.

With her left hand, she raises her cane. For a moment, I think she’s going to jab me with it. Maybe I can wrest it from her grasp, I think frantically. It’ll be hard for her to move around without it.

Вона наближається, і я мимоволі відступаю, тримаючи відстань, приблизно, в метр.

— О, Стелло. Коли ви здогадались?

— Про що ви?

— Годі прикидатися. Ви дуже змінилися там, у вітальні. Я помилилася, так?

Роуз має бути десь поруч. Вона повинна почути правду, вона мсить знати, що я вірю їй і що я нарешті все збагнула. Я більше не можу нею жертвувати.

— Я знаю, що це ви вбили Тіну, — мій голос лунає чітко і гучно.

В очах Гаррієт зблискує щось схоже на справжній біль.

— Ні-ні, то був нещасний випадок. Я її не чіпала, я просто була на горищі, коли вона випала з вікна.

— Якщо ви знали, що смерть Тіни — нещасний випадок, чому просто не зізналися?

Вона похитала головою.

— Хто б повірив? До того ж були... певні обставини. Я могла опинитися за ґратами до кінця своїх днів, а тепер все стало ще гірше. Я не можу дозволити тобі піти до поліції і розповісти все, що відомо. Це матиме для мене жахливі наслідки. Бет, Ієн і Роуз зненавидять мене, і я назавжди втрачу свою родину.

Гаррієт ступає вперед. Я відступаю.

— Навіщо ви прийшли сьогодні, Стелло? Все мало от-от скінчитися.

Я зробила фатальну помилку, коли забула стежити за її руками. Вона підіймає праву руку, направляючи в мої груди щось металеве, схоже на пістолет. Лівою рукою вона підіймає свою палицю. На мить мені здається, що вона збирається мене вдарити. У голові промайнула думка — можливо, я зможу вирвати палицю з її рук? Без неї вона навряд чи зможе далеко піти. Проте, Гаррієт лише торкається кінчиком палиці панелі поруч зі мною.

Панель повільно відсувається, і переді мною відкривається прихований ліфт.

But Harriet uses the tip of her cane to poke the panel next to me. It slides open, revealing the elevator.

“I have a special bottle of wine Beth gave me for my birthday. I’d like for us to drink it tonight.”

Bile rises in my throat. I can’t go in that tiny space again.

I shake my head. “No.”

Rose must be aware that Harriet was absent during the minutes surrounding Tina’s fall. That was why her leg desperately tapped at the dinner table. But I failed my young client. I didn’t heed her wordless clue.

“What is that thing?” I’m stalling, desperate to stay out of the tiny, claustrophobia-inducing place.

“Did you know you can buy Tasers online and have them shipped to you?”

Pete told me Tina wanted to buy one. Perhaps that’s how Harriet got the idea.

“I’ll give you to the count of three and then I’m going to fire this thing. I watched some videos on what happens. You may lose control of your bladder. You’ll probably collapse. Then I’ll drag you into the elevator. But please don’t make me do it.”

If I do as Harriet says, we’ll be tucked together in a confined space. Maybe I can turn my worst fear into an advantage. I could lunge at her, wrestling the Taser out of her grasp. Or I could kick her bad knee.

“One.”

I’m wearing my light puffer jacket. It’s unzipped, leaving my chest exposed, but if I use it like a shield, it might dull the effects of the Taser even if Harriet gets off a shot at me.

Rose is waiting for me to help her. If I don’t come through for her, she’ll be consigned to a life under Harriet’s reign.

“Two.”

I take a step toward the elevator. The moment Harriet crosses the threshold after me, I’m going to spin around and fight.

— У мене є особлива пляшка вина — подарунок від Бет на день народження. Хотілося б розділити її з тобою сьогодні ввечері.

У роті пересихає. Я не можу знову опинитися в тому тісному закутку.

— Ні, — хитаю головою.

Роуз має розуміти – Гаррієт не було поруч у ту мить, коли Тіна впала, ось чому її нога так нервово відбивала ритм під обіднім столом.

Проте, я все ж підвела свою юну клієнтку. Не змогла зрозуміти її німе прохання.

— Що це таке? — тягну час, відчайдушно намагаючись триматися подалі від того задушливого місця, що викликає панічний страх.

— Ви знали, що електрошокери можна просто замовити через інтернет, і вони доставлять прямо додому?

Піт розповідав, що Тіна хотіла придбати такий. Мабуть, саме звідти Гаррієт і підхопила цю ідею.

— На рахунок три я застосую цю штуку, якщо не підете самі. Я бачила відео, що вона робить із людьми, ви можете навіть втратити контроль над своїм тілом, після чого я просто затягну вас у ліфт, але, прошу, не змушуйте мене цього робити.

Якщо я зроблю так, як каже Гаррієт, ми опинимося замкненими разом у тісному просторі. Можливо, це шанс обернути свій найбільший страх на перевагу – я зможу кинути на неї і вирвати електрошокер з її рук, або ж вдарити по хворому коліну.

— Один.

На мені легкий пуховик, розстебнутий так, що груди лишаються незахищеними, але якщо використати її як щит, вона може послабити дію електрошокера, навіть якщо Гаррієт спробує вдарити мене ним. Роуз сподівається на мою допомогу, і якщо я не врятую її зараз, вона назавжди залишиться під владою Гаррієт.

— Два.

Роблю крок до ліфта, сподіваючись, що щойно Гаррієт переступить поріг слідом за мною, розвернуся і дам відсіч.

I step into the elevator. The walls seem to buckle as my vision blurs. I dig my nails into my palms as hard as I can, the sharp burst of pain briefly distracting my brain.

I take one more step, feeling my legs weaken as terror saps my body's strength. A low roaring noise fills my ears, signaling a panic attack is imminent. I force myself to listen for the tap of Harriet's cane to alert me to her whereabouts. Once she's inside, I'll whip around.

I hear the tapping. I start to spin around. Then a tremendous shock explodes, seeming to originate inside my body. My legs give out. I can't move or think. I can't even breathe.

CHAPTER SIXTY-SEVEN

"How'd it go with Charles?" she asks.

I look across the high-top bar table at Detective Natalia Garcia. She came to meet me straight from work, and I'm guessing by the way she keeps nibbling at her thumbnail that something happened today she isn't easily able to shake off. A troubling new case, maybe.

I wait while the waiter delivers our drinks—a whisky on the rocks for her and a Malbec for me—before answering.

"I was surprised by how easy it felt to forgive him. I can understand why Charles did what he did. He thought if he could just save me ... Not that it would erase everything that happened, but—" I'm fumbling for the words to explain.

"I get it," she interjects. "He did the wrong things for the right reasons. Most important, his heart was always in the right place."

She sums it up so simply and accurately. It feels good to be understood. I take a sip of wine, feeling its warmth all the way down into my stomach. Adele's rich, soulful voice is playing over the speakers, and the votive light on our table casts a golden glow over Natalia's tan skin. I can't imagine wanting to be anywhere else.

Переступаю поріг. Стіни немов прогинаються, а перед очима все розпливається туманом. Щосили впираюся нігтями в долоні – гострий біль на мить відволікає від паніки.

Ще один крок, і я відчуваю, як слабшають ноги, як всепоглинаючий жах висмоктує останні сили з мого тіла. У вухах наростає низький гуркіт, і я розумію, що панічна атака неминуча. Змушую себе зосередитися на стукоті її палиці, цей звук видасть її наближення. Варто їй опинитися всередині, я розвернуся.

Чую постукування. Починаю обертатися, але раптом моє тіло пронизує потужний електричний розряд. Ноги підкошуються. Не можу ані поворухнутися, ані думати. Навіть дихання завмирає в грудях.

ЧАСТИНА ШІСТДЕСЯТ СІМ

— Що там із Чарльзом? — запитує вона.

Я дивлюсь на детектива Наталію Гарсію, що сидить за високою барною стійкою напроти мене. Вона прийшла сюди одразу з роботи, і я помічаю, як вона нервово гризе ніготь великого пальця – певно, сьогодні трапилось щось таке, що ніяк не йде з думок. Мабуть, нова справа, що не дає їй спокою.

Чекаю, доки офіціант принесе наші напої – її віскі з льодом, мені - келих вина «Мальбек», перш ніж відповісти.

— Мене саму вразило, як легко я його пробачила. Я розумію його мотиви. Чарльз вірив, що зможе мене врятувати... Це не викреслює того, що сталося, але... — я підбираю слова, намагаючись пояснити.

— Я розумію, — перехоплює вона. — Він чинив неправильно з правильних спонукань.

Головне – його наміри були щирими. Вона так влучно це сказала. Як добре, коли тебе розуміють.

Я роблю ковток вина, і його тепло розливається до самого шлунка. З динаміків лине глибокий, проникливий голос Адель, а настільна лампа огортає золотавим сяйвом засмаглу шкіру Наталії.

Не уявляю кращого місця, де б я хотіла бути зараз.

“Do you think Harriet’s going to get out of jail while she’s still alive?” I ask.

“Probably,” Natalia says. “She’s taking a plea, but I doubt she’ll serve more than ten to fifteen years. She could have a decade of freedom after that.”

Rose will be a young adult by then. She’ll be in control of what kind of relationship she has with Harriet—if any.

If it were me, I’d cut Harriet out of my life forever. Harriet’s cunning, born of desperation, was breathtaking: After she discovered Tina and Ian slept together for the first time, she tried to turn Rose against Tina, figuring that might make Tina quit. Harriet told Rose about the affair and said Tina was planning to live with Ian and become her new mother. Rose could see Tina liked Ian too much; she couldn’t discount Harriet’s stories. That’s why Rose was so conflicted; she really did alternately love and hate and fear Tina.

When Tina didn’t leave, Harriet stepped up her campaign. Police found her secret stash of electronics: She hid mini-cameras in Tina’s room to monitor Tina and Ian’s trysts and gauge the seriousness of the affair. That led to the creepy note telling Tina she should have worn the red dress. Harriet also hid a tiny tracker in Rose’s coat when I took Rose to Lucille’s. When Harriet saw the photograph of Rose cuddling the baby squirrel, she made Rose look especially disturbed by texting the roadkill photo to Lucille.

“I just lost you,” Natalia says. “What were you thinking about?”

I slowly twirl my wineglass by the stem.

“I thought I heard Rose say something once when I was with Harriet. It turns out Harriet had downloaded an old video of Rose waving at the camera and saying ‘Hi’ and she played it when I was in the basement to make me think Rose was choosing not to talk.”

“That would be a natural assumption,” Natalia tells me.

But I know better. I remember what it was like when people didn’t believe I couldn’t talk.

— Як гадаєш, Гаррієт вийде на волю ще за життя? — запитую я.

— Можливо, — каже Наталя. — Вона визнала провину, тож навряд чи отримає більше десяти-п’ятнадцяти років. Після цього в неї буде ще років десять на волі.

На той час Роуз уже стане дорослою і сама вирішуватиме, чи підтримувати стосунки з Гаррієт. На її місці я б назавжди викреслила Гаррієт зі свого життя. Її підступність, викликана відчаєм, вражала: дізнавшись про першу ніч Тіни та Ієна разом, вона спробувала налаштувати Роуз проти Тіни, сподіваючись, що та звільниться. Гаррієт розповіла Роуз про їхній роман і попередила, що Тіна планує жити разом з Ієном і стати її новою матір’ю. Роуз бачила, як сильно Тіна кохає Ієна, тож не могла просто відмахнутися від слів Гаррієт. Саме тому її почуття були такими суперечливими - вона то любила Тіну, то ненавиділа, то боялася її.

Після того, як Тіна не звільнилась, Гаррієт посилила тиск. Поліція виявила її таємну схованку з електронікою: вона встановила міні-камери в кімнаті Тіни, щоб спостерігати за її побаченнями з Ієном і розуміти, наскільки серйозні їхні стосунки.

Це вона написала ту моторошну записку, де вимагала від Тіни вдягнути червону сукню. Гаррієт також заховала маячок у пальто Роуз, коли я відвозила її до Люсіль. Побачивши фото, де Роуз обіймає білчечку, вона надіслала Люсіль знімок мертвої білки на дорозі, щоб засмутити дівчинку.

— Про що ти так замислилась? — зауважує Наталя.

Я повільно кручу келих в руці.

— Згадала, як почула голос Роуз, коли була з Гаррієт. Виявилося, що коли я була в підвалі, вона просто ввімкнула старе відео, де Роуз махає в камеру і каже «привіт», для того, щоб я подумала, ніби Роуз передумала говорити.

— Це цілком логічне припущення, — відповідає Наталя. Проте, я знаю краще. Пам’ятаю, як це — коли люди не вірять, що ти не можеш говорити.

“That old Frank Sinatra song must have really freaked out Tina,” Natalia says, referring to another recording found on Harriet’s phone: a snip of the Frank Sinatra song “Tina.” Harriet told police she played it through the air duct that led into the attic late at night to terrify Tina.

“Harriet did everything she could think of to drive Tina out. But when she realized Tina was pregnant, she lost control.” I shake my head. “Did she really think Rose would just go back to normal after a few months, like nothing happened?”

“Harriet will pay for that.” Natalia’s shoulders square, like she’s getting ready for a fight. I think about what Charles told me when he was urging me to take the Barclay case—that I haven’t gotten jaded. Natalia hasn’t, either. She takes on cases involving the worst things human beings can do to one another. She runs straight into the storm. I wonder what makes her tick.

“I found out why Beth left Yale, too,” she tells me.

“Oh, yeah?”

“She was a little shy and different from other girls, like her daughter. There was an incident with a boyfriend—they were together one night, and he invited a couple of his buddies in to watch without Beth knowing. Word spread around campus. He was expelled and she decided to leave, too.”

There’s a parallel between Rose and Beth here, too—but not the one I feared. Rose truly was bullied at the school she attended before Rollingwood, which is why she left.

“How is Rose doing?” she asks.

“Better,” I tell her. “I’m going to her piano recital next month.”

She takes a sip of her whisky. “Are you going to break your rule again and work with more young kids?”

I look down at my hands. “I don’t know. They’re tough. Sometimes they distort their own realities. Other times people deliberately do it for them.”

— Мабуть, та стара пісня Сінатри добряче налякала Тіну, — зауважує Наталя, згадуючи запис у телефоні Гаррієт: уривок пісні Френка Сінатри «Тіна». Гаррієт зізналася поліції, що вмикала її через вентиляційну трубу на горищі пізно вночі, щоб нажахати Тіну.

— Гаррієт випробувала всі способи, щоб позбутися Тіни, але коли дізналася про вагітність, втратила над собою контроль, — я хитаю головою. — Невже вона справді вірила, що за кілька місяців Роуз повернеться до нормального життя, ніби нічого й не сталося?

— Гаррієт відповість за все.

Наталія випрямляє плечі, наче готуючись до бою. Я згадую слова Чарльза, коли він умовляв мене взятися за справу Барклаїв, мовляв я ще не втомилася, як і Наталія. Вона береться за справи про найстрашніше, що люди можуть заподіяти одне одному, сміливо йде назустріч бурі. Цікаво, що ж надає їй такої сили.

— До речі, я дізналася, чому Бет покинула Єльський університет, — каже вона.

— Справді?

— Вона була сором’язливою, трималася осторонь інших дівчат, як і її донька, а потім сталася історія з хлопцем – вони провели разом вечір, а він покликав друзів подивитися, без її відома. Чутки розлетілися кампусом. Його відрахували, а вона залишила університет сама.

І тут простежується паралель між Роуз і Бет, але не та, якої я боялася. Роуз справді цькували в попередній школі, тому вона й перевелася до Роллінгвуда.

— Як там Роуз? — питає вона.

— Краще, — відповідаю. — Наступного місяця йду на її фортепіанний концерт.

Вона робить ковток віскі.

— То що, знову порушиш своє правило і працюватимеш з малими дітьми?

Я дивлюсь на свої долоні.

— Не знаю. З ними непросто. Іноді вони викривляють власну реальність, а часом це роблять за них інші.

“Is that the only reason why they’re tough for you?”

She wants to know what makes me tick, too.

“It’s easier for me to work with older kids. They’ve got more agency, you know?” She deserves my full honesty. “And obviously I didn’t have the greatest childhood, so...”

I see it in her expression, her recognition of a counterpart in me. Silence stretches between us for a beat, but it isn’t uncomfortable.

“I get it,” she interjects. “The thing is, people like us—we want to go back in time and change things for ourselves. We can’t. But when we help other people ... well, it doesn’t fix us. But for a little while, every time I close a case and I’ve gotten some justice for a victim, I get this feeling of —”

“Peace.”

“Exactly.”

Our eyes lock and I feel a little dizzy.

“So what do you do for fun on the weekends?” she asks.

“Well, on Saturday I’m going out for a drink with my ex-husband and his new girlfriend.”

She smiles, full on. I feel it all the way down to my toes. “Sounds interesting.”

The question flows out of me, like it’s the most natural thing in the world. “Want to join us?”

I see it again: the corners of her mouth fluttering. Her answer is perfect.

“It’s a date.”

She leans across the small round table, very close to me. “Remember that time in my office when I told you I like puzzles?”

I nod; her proximity takes my breath away. She leans a few inches closer and kisses me lightly. Her lips taste of whisky and feel like a promise.

“You’re a puzzle,” she whispers.

— Це єдина причина, чому тобі з ними важко?

— Зі старшими дітьми простіше – вони самостійніші, розумієш?

— Вона заслуговує на щирість.

— А ще моє дитинство важко назвати щасливим, тож...

По її обличчю бачу – вона впізнала в мені споріднену душу. Між нами повисає тиша – не гнітюча, а, навпаки, затишна.

— Розумію, — порушує мовчанку Наталія. — Такі, як ми... ми хочемо повернутись у минуле і все змінити, проте це неможливо. Коли ж допомагаємо іншим... це не лікує наші рани. Та щоразу, закриваючи справу і відновлюючи справедливість для жертви, я відчуваю...

— Спокій.

— Саме так.

Наші погляди зустрічаються, і мене злегка паморочить.

— Які плани на вихідні? — питає вона.

— В суботу зустрічаюся з колишнім та його новою дівчиною. Вона усміхається на повні груди. Я відчуваю це аж у кінчиках пальців ніг.

— Звучить цікаво.

Питання зривається саме собою, ніби найприродніша річ у світі.

— Приєднаєшся до нас?

І знову бачу це: куточки її губ тремтять. Відповідь ідеальна.

— Це побачення.

Вона нахиляється через маленький круглий стіл, дуже близько.

— Пам'ятаєш, я казала тоді в офісі, що люблю головоломки?

Киваю. Від її близькості перехоплює подих. Вона подається ще на кілька сантиметрів ближче й легенько цілує мене. Її губи з присмаком віскі - наче обіцянка.

— Ти — головоломка, — шепоче вона.

CHAPTER SIXTY-EIGHT

I don't know how I'll feel when the door opens and I glimpse her face.

I could turn around right now and walk away. I could claim I'm overbooked—that I have too many cases vying for my time. But then I'd be lying to myself.

I shake out my hands and do a few neck rolls, trying to force some looseness into my body. Then I close my eyes and think of the new touchstone in my life, the one that gives me strength and shapes my new determination: Rose's arms around my neck, and her whispered thank you in my ear.

I grab the brass knocker and rap it twice.

The office door opens, and there she is, her hair shorter than when I last saw her but her expression as welcoming as I remember.

"Hi, Stella."

My old therapist, Chelsea, steps to the side, clearing the way for me to enter her office.

I take a deep breath and walk in.

ЧАСТИНА ШІСТДЕСЯТ ВІСІМ

Серце завмирає, коли я уявляю, як відчиняться двері і я побачу її обличчя.

Я могла б відступити, просто розвернутися й піти геть. Могла б виправдатися шаленим ритмом життя, безліччю справ, що потребують мого часу, але це означало б збрехати самій собі.

Я струшую руками й роблю кілька плавних обертів головою, намагаючись звільнити тіло від напруги.

Заплющую очі й думаю про новий дороговказ у моєму житті – той, що надає мені сили й гартує мою рішучість: Роуз обіймає мене за шию і шепоче на вухо «дякую».

Я хапаюся за дверний молоток і двічі стукаю.

Двері офісу прочиняються, і ось вона – з коротшим волоссям, ніж я пам'ятаю, але з тим самим привітним виразом обличчя.

— Привіт, Стелло.

Моя колишня терапевтка, Челсі, відступає вбік, пропускаючи мене до свого кабінету.

Я роблю глибокий вдих і переступаю поріг.

Chapter 2. Challenges of Recreating Suspense and Tension in Descriptive Narrative: The Case of Ukrainian Translation of *House of Glass* by Sarah Pekkanen

2.1 Characteristics of the book and the author's biography

Sarah Pekkanen has established herself as an internationally recognized author with works featured on *the USA Today* bestseller list. With a professional background in investigative journalism and feature writing, her publications have appeared in prestigious outlets including *The Washington Post*, *USA Today*, and numerous other publications. Born in New York City, Pekkanen later relocated with her family to Bethesda, Maryland. During her time there, she collaborated with a co-author to produce *Miscellaneous Tales and Poems*. In her youth, Pekkanen demonstrated remarkable determination by sending formal correspondence to publishing houses requesting consideration of her manuscript. (All American Speakers Bureau, 2023)

Pekkanen has achieved notable recognition within the psychological thriller genre through both solo works and collaborations with Greer Hendricks. Her literary approach features meticulously structured narratives characterized by psychological tension and developed characterization. *House of Glass* demonstrates Pekkanen's narrative proficiency through complex characters and examination of familial psychological dynamics. (Synopsis of *House of Glass*, 2024). Based on our analysis, previous works including *The Wife Between Us* and *Gone Tonight* establish Pekkanen's thematic focus on domestic complexity and psychological manipulation — elements prominently featured in *House of Glass*. This thematic consistency provides continuity throughout her literary portfolio.

Pekkanen's psychological thriller, *House of Glass*, scheduled for publication in August 2024, presents the narrative of protagonist Stella Hudson, a best-interest attorney who advocates for children in contentious custody proceedings. Her client, nine-year-old Rose Barclay, whose wealthy parents Beth and Ian are divorcing, may have witnessed her nanny Tina's suspicious death. Hudson's investigation is complicated by Rose's refusal to speak, creating uncertainty about whether the parents are responsible or if Rose herself poses a threat. Pekkanen skillfully portrays Hudson's confrontation with her own childhood trauma concerning her mother's addiction and death, while simultaneously developing the character of Rose, the mysteriously silent child at the narrative's core (Goodreads, 2024)

One of Pekkanen's outstanding strengths lies in her ability to masterfully craft emotional atmosphere and establish a distinctive tone in her works. The author demonstrates exceptional skill in creating psychologically complex child characters, particularly the character of Rose who evokes genuine psychological discomfort and remains in memory as one of the most disturbing and unsettling child portrayals in contemporary literature (But First Kafka, 2024).

The translation of different genres and styles requires some special efforts and approaches. The main task of the translator, regardless of the style of the book they work with, is to reproduce the original text by means of the target language's linguistic units, while preserving the style of the text (Korunets I., 2018, p. 124). In the process of translating psychological thrillers, particularly Sarah Pekkanen's *House of Glass* we have noticed unique challenges related to the specifics of the genre.

Translating psychological thrillers presents distinct difficulties as the translator must accurately convey characters' mental states while maintaining the tense and suspenseful atmosphere of the narrative. They must also preserve the stylistic elements that generate feelings of anxiety and uncertainty in readers. The translator faces two principal challenges: ensuring psychological authenticity of characters in the target language and explaining cultural and social references that help readers understand character motivations and narrative development (Rubin, 203).

The translation of psychological elements in thrillers requires meticulous attention to connotative meanings and emotional undertones that might be expressed differently in various

cultures. According to Charles J. Rzepka AND Lee Horsley (2010, p. 188), the perception of fear, anxiety, and psychological distress varies significantly between source and target language readers, making it essential for translators to adapt certain psychological descriptions while preserving the author's intentional ambiguity and misdirection. These narrative techniques are fundamental in psychological thrillers like *House of Glass* as they create the atmosphere of uncertainty and contribute to the climactic revelations that define the genre.

So, from all of the above, we can conclude that Sarah Pekkanen's novel *House of Glass* exemplifies the psychological thriller genre, demonstrating its characteristic features. The narrative portrays characters grappling with their thoughts and fears, often creating reader uncertainty regarding reality versus perception. The novel generates a compelling atmosphere of suspense that intensifies as the plot progresses (But First Kafka, 2024). These elements collectively make *House of Glass* an excellent example of contemporary psychological thriller fiction and a valuable case study for examining translation challenges.

The subsequent chapters of this thesis will explore the specific translation solutions developed to address these challenges, focusing on maintaining psychological authenticity, cultural context, and narrative tension in the Ukrainian translation of selected passages from *House of Glass*.

2.2 Psychological thriller elements and their narrative manifestation in *House of Glass*

As previously established, Sarah Pekkanen's *House of Glass* belongs to the psychological thriller genre, a classification that significantly influences both its narrative structure and the specific literary devices employed throughout the text. To fully comprehend the translation challenges presented by this work, it is essential to understand how Pekkanen employs various techniques to create the distinctive atmosphere of tension permeating her novel.

Before we proceed with the analysis of the original text and the difficulties of its translation, it is first necessary to clarify the meaning of the psychological thriller genre. The psychological thriller represents a distinct subgenre that emphasizes unstable psychological states of its characters while creating an atmosphere of fear, dread, and unease (Punter D., Hughes W., Smith A. 2015, p. 1050).

Core Elements of Psychological Detective Thrillers:

- Investigator Psychology: protagonists exhibit psychological complexity through personal flaws, trauma histories, and moral ambiguities that directly influence their investigative approach.
- Tension Mechanisms: these narratives employ strategic information revelation and atmospheric elements to maintain persistent psychological suspense throughout the storyline.
- Intellectual Conflict: the genre centers on **mental confrontations** between investigators and antagonists, featuring manipulation tactics and psychological warfare.
- Narrative Complexity: **multi-layered plot structures** with unexpected developments force both characters and audience to continuously reassess their assumptions.
- Psychological Exploration: these works prioritize **deep examination of motivations** behind both criminal and investigative behaviors.
- Thematic Darkness: the narratives consistently engage with **disturbing aspects of human nature**, exploring societal taboos and ethical boundaries.
- Motive Primacy: understanding **why** characters act becomes equally important as resolving the criminal puzzle itself (Quinta Fourie, 2023).

According to Tomlinson, the essence of a thriller lies in its functional impact rather than structural elements. The genre is characterized by its ability to generate and maintain heightened emotional states in readers, producing both exhilaration and enjoyment throughout the narrative experience. (Tomlinson 2018, p.10).

As Gambier and van Doorslaer mentioned in the *Handbook of Translation Studies*, the nature of a genre shapes the translator's approach, as they must go beyond rendering linguistic elements to also recreate the genre's distinctive mood (2010, p. 95).

Central to the psychological thriller is requires an unresolved situation with meaningful stakes and a deliberate delay before reaching resolution (Tomlinson, 2018, p. 128). Contrary to common misconception, suspense is generated not through uncertainty about the outcome itself, but rather through the author's skillful construction of the situation. Tomlinson argues that "readers can experience genuine suspense even when they know the eventual outcome," which explains why psychological thrillers maintain their tension even upon repeated readings or viewings (2018, p. 129). This perspective has significant implications for translation, as it suggests that preserving the narrative structure and pacing is often more crucial than maintaining lexical ambiguity.

From a psychological perspective, in our examination of psychological thrillers, we can observe that tension emerges as a multifaceted phenomenon encompassing numerous dimensions of human experience. When individuals anticipate crucial plot developments or character decisions, they often experience intense emotional states of tension. This psychological state creates a powerful engagement mechanism that drives audience investment in narrative resolution. As Lehne and Koelsch (2015) note in their research, tension in narratives is closely linked to expectation and anticipation, creating a state of suspense that profoundly affects emotional engagement.

Although traditionally linked to fictional forms such as ancient epics, romances, novels, and short stories, narrative operates within a dual framework that also reaches beyond the realm of imaginative literature. (Fowler & Childs, 2006, p. 148) In our analysis of suspense and tension in the Ukrainian translation of *House of Glass*, this narrative framework helps examine both content elements and rhetorical techniques that create psychological effects, revealing the translator's challenge of maintaining these tension-building devices across languages.

According to Herman, Jahn, & Ryan, detective fiction, as a genre, centers on narratives where the primary action involves an investigator's efforts to solve a crime and bring criminals to justice, whether dealing with theft or murder cases. The crime and detection elements establish a collaborative relationship between authors and readers, functioning like a game with established rules. The core questions driving this genre are *Whodunit?* and *Who is guilty?* (2005, p. 103). In analyzing *House of Glass* by Sarah Pekkanen, these fundamental questions take on additional complexity as the novel reveals that Bett herself carries guilt, despite initially appearing as a victim.

One of the most striking aspects of Pekkanen's writing is her ability to transform ordinary settings into spaces charged with emotional significance and foreboding. The author frequently uses environmental descriptions to establish mood and foreshadow events, creating what Gothic literature scholars identify as settings that reflect psychological states (Punter D., Hughes W., Smith A. 2015, p. 431). In psychological thrillers, physical environments often function as externalized manifestations of characters' internal states, serving as symbolic landscapes mirroring emotional realities (Baker & Saldanha, 2020, p. 178).

The description of the Barclay estate:

It's as if I've landed in another time. From the narrow-planked, dark wood floors to the steel-gray steam radiators and pocket doors with skeleton keyholes, it's as if this house has been perfectly preserved for a century, waiting for the Barclays to move in. (Pekkanen, 2024, p. 21)

This example establishes a sense of temporal displacement and isolation mirroring the protagonist's psychological state; the mention of "skeleton keyholes" subtly introduces Gothic elements through what can be understood as memento mori symbolism - images that serve as reminders of mortality and the transience of life (Punter & Byron, 2004, p. 26). Meanwhile, the notion that the house has been "waiting" anthropomorphizes the setting, suggesting it possesses agency — a classic technique for building suspense in Gothic traditions that creates what Botting calls "gloomy and mysterious" architecture characterized by decay and hidden passages (1996, p. 2).

According to Baker and Saldanha (2020), translating spatial descriptions requires careful attention to the connotations of words, as they help construct not only a physical location but also a psychological atmosphere that plays a vital role in advancing the plot (p. 181). Similarly, Denning (2014) notes that in thriller narratives, space is not simply a backdrop but takes on an active role within the story, shaping the events and tension (p. 73).

Further building this effect, Pekkanen contrasts external beauty with internal unease:

The house is ringed by sprawling oak and cedar trees, but not a single fallen branch or brown patch mars the emerald expanse of lawn. Lush blue hydrangea bushes, with flower clusters as big as bowling balls, line the beds surrounding the front porch (Pekkanen, 2024, p. 20).

This meticulous, almost unnatural perfection creates a jarring contrast with the psychological turmoil occurring within the house, suggesting that beneath beautiful appearances lie disturbing realities.

Another significant technique employed by Pekkanen involves character descriptions that simultaneously reveal and conceal, creating tension through ambiguity. This approach reflects what literary theorists describe as the dynamic interplay of transparency and obscurity that characterizes psychological suspense (Punter D., Hughes W., Smith A. 2015, p. 436). The author often depicts characters in ways that highlight their potential for both vulnerability and threat, creating complex psychological portraits.

This technique is particularly evident in the description of Beth Barclay:

But I can't help assessing her ballerina-lean, five-foot-nine frame; strong enough to push her petite young nanny through the fragile single-pane glass of a hundred-year-old window? Absolutely (Pekkanen, 2024, p. 21).

This observation immediately places the reader in a state of uncertainty and suspicion. The seemingly objective physical description transitions seamlessly into a consideration of violent capability, forcing readers to view characters through a lens of potential threat. The juxtaposition of “ballerina-lean” with an evaluation of murderous capability creates cognitive dissonance that heightens narrative tension.

The contrast between Beth and her daughter Rose creates an additional layer of psychological complexity:

She's tiny, even smaller than I expected. She appears to be closer to seven years old than nine; her mother—tall, brittle-looking, and carrying a purse that costs more than some cars — holds my client's hand as they approach their destination. (Pekkanen, 2024, p. 10).

This contrasting portrayal establishes a visual power differential reflecting deeper psychological dynamics.

A particularly noteworthy feature of Pekkanen's writing is her deliberate manipulation of textual rhythm to generate suspense. This technique operates at the syntactic level, with sentence length and structure reflecting the emotional intensity of scenes.

In moments of calm or reflection, Pekkanen employs longer, more complex sentences with elaborate syntactic structures.

Marco doesn't derive his sense of self-worth from the eight-figure deals he navigates. He takes more pride in volunteering pro bono hours to battered women and donating a chunk of his salary to charities that serve underprivileged children. His heart is with people—with family (Pekkanen, 2024, p. 17).

This measured pace creates a sense of normalcy against which more urgent moments stand in stark relief.

When tension increases, sentences become noticeably shorter and more abrupt. This staccato rhythm mimics heightened alertness and accelerated heartbeat, physiologically engaging readers in the protagonist's experience of tension.

Rose isn't adjusting the buckle on her shiny black Mary Janes, as I'd assumed. Her left hand is stretching out to the side. Seeking something. I'm drawn forward. Closer to her. It happens so quickly it's almost over before I realize what she has done (Pekkanen, 2024, p. 10).

According to Rzepka and Horsley (2010, p.145), psychological thrillers often depend on these small moments of observation where something seemingly innocent becomes sinister. The translation successfully preserves this narrative function by maintaining the progression from curiosity to realization of danger.

The novel's first-person narration represents another crucial element in building suspense. By filtering all events through Stella's perspective, the author creates an inherently restricted narrative viewpoint that forces readers to question the reliability and completeness of information they receive. This narrative strategy exemplifies what Hühn et al. identify as a form of strategic restriction of information that generates suspense through limited perspective (2014, p. 384).

First-person narration also allows for the seamless integration of internal speculation and observation:

My voice sounds unnaturally high and tense. (Pekkanen, 2024, p. 96).

This explicit acknowledgment of deception as common establishes a framework of distrust that permeates the entire narrative.

When analyzing the purpose of these detailed descriptions within *House of Glass*, we must consider their narrative function beyond mere scene-setting. In narratology, descriptive passages operate simultaneously on multiple levels. According to Gérard Genette (1980), a foundational narratologist, descriptions serve to create a particular narrative mood that governs the regulation of narrative information provided to the reader.

As Fludernik emphasizes in her *An Introduction to Narratology*, linguistic elements at the discourse level serve a transformative function, converting abstract words and sentences into concrete fictional experiences (2009, p. 59).

Through these interconnected techniques, Pekkanen's descriptive methods transform what might otherwise be a straightforward mystery into a psychologically complex exploration of trauma, deception, and human vulnerability. The suspense derives not from what is explicitly stated, but from what remains hidden — in the gaps between descriptions, in the unreliability of perception, and in the contrast between appearance and reality.

2.3 Rendering descriptions

In analyzing Sarah Pekkanen's *House of Glass*, our research identified numerous types of descriptions throughout the psychological thriller narrative. Due to the extensive variety of descriptive passages found in the text, we categorized and focused on the most prevalent types that significantly contribute to the genre's characteristic suspense and psychological tension. Through systematic analysis, we identified six dominant categories: environmental descriptions that establish atmospheric settings, character descriptions that reveal psychological states and motivations, investigative elements that drive plot progression, emotional commentaries that enhance reader engagement, hyperbolic descriptions that intensify dramatic effect, and narrative twists that maintain suspense.

The descriptions of environment

Having established the narrative techniques Pekkanen employs to create suspense and tension, this section focuses on the specific challenges of translating these elements into Ukrainian and the strategies employed to preserve the psychological impact of the original text. As Baker and Saldanha note, effective translation of psychological thrillers requires not only linguistic equivalence but also the recreation of affective patterns and psychological resonance that define the genre (2020, p. 215). The translation must preserve both what is explicitly stated and what remains implicit — the gaps, suggestions, and ambiguities that generate suspense.

To analyze the translation of the novel and the techniques applied in the translation process, Molina & Hurtado Albir's classification (2002) was used to explain our steps in detail.

Environmental descriptions in *House of Glass* present particular translation challenges due to their multifunctional nature. These passages simultaneously establish setting, reflect

psychological states, foreshadow events, and create atmosphere. The Ukrainian translation must preserve these multiple layers of meaning while maintaining the subtle connotative elements that contribute to suspense.

In order to increase the predatory aspect of development and heighten the sensation of instability that adds to the narrative tension, we applied lexical modulation by transforming “*the neighborhood*” into «район», which provides additional temporal context and emotional resonance. The translation also employs generalization in rendering the specific enumeration “*my dad, mom, and I*” as the more general «ми з батьками», amplification through the addition of «невпинно» to intensify the sense of ongoing change and reduction, omitting the metaphorical “*hunger*” while preserving the essence of aggressive urban expansion.

The neighborhood where my dad, mom, and I lived has evolved, yielding to the hunger of suburban sprawl. Back then, there weren't artisanal coffee shops and wine-tasting bars and apartment buildings with lobbies designed like gorgeous living rooms. (Pekkanen, 2024, p.163)

Район, де колись мешкали ми з батьками, невинно змінювався під натиском негасимих передмість. Тоді тут і гадки не мали про крафтові кав'ярні, винні бари чи багатоповерхівки з вестибюлями, що нагадують розкішні вітальні.

Pekkanen frequently employs animal imagery to create subliminal threat, as demonstrated in this passage:

Sand tiger sharks and largetooth sawfish glide by, endlessly circling us. (Pekkanen, 2024, p.169)

Піщані тигрові акули та велетенські риби-пили неквапливо пропливають повз нас, описуючи нескінченні кола у своєму підводному танці.

Here we have amplification in the addition of “*неквапливо*” and the extended metaphorical phrase “*у своєму підводному танці*”, which transforms a simple description into an ominous metaphor. We also applied lexical modulation by transforming “*circling*” into «описуючи нескінченні кола».

In the following example we applied both lexical and structural modulation. Lexical modulation is evident in transforming “*I've landed in another time*” into «потрапила в іншу епоху» and “*skeleton keyholes*” into «хитромудрими замковими щілинами», changing the specific architectural term to a more descriptive phrase comprehensible to Ukrainian readers. To better fit Ukrainian grammatical patterns, structural modulation is used in the phrase “*has been perfectly preserved ... waiting for the Barclays to move in*”.

It's as if I've landed in another time. From the narrow-planked, dark wood floors to the steel-gray steam radiators and pocket doors with skeleton keyholes, it's as if this house has been perfectly preserved for a century, waiting for the Barclays to move in. (Pekkanen, 2024, p. 21)

Я неначе потрапила в іншу епоху. Вузька темна дерев'яна підлоги, сталеві-сірі батареї та міжкімнатні двері із хитромудрими замковими щілинами — все виглядає так, наче цей будинок чудово зберігся протягом століття, чекаючи на появу в ньому Барклів.

According to our research, Pekkanen uses amplification, modulation and personification of inanimate objects with predatory traits to build suspense:

But my view is blocked by a big excavator parked by the side of the house, its giant metal claw waiting to smash and grab. (Pekkanen, 2024, p. 20)

Проте мій погляд закриває величезний екскаватор, припаркований неподалік. Його величезний металевий ківш ніби завмер в очікуванні, готовий троцнути все на своєму шляху.

The excavator's menacing appearance as a predatory creature with deliberate intent is heightened by the use of amplification in the addition of «ніби завмер в очікуванні», which transforms the simple description into a more ominous and threatening image. Additionally, lexical modulation is applied in transforming “*to smash and grab*” into «троцнути все на своєму

иляху», changing the specific dual action into a more generalized destructive force, which adds to the suspenseful narrative's environmental threat element.

In this instance, amplification, transposition and structural modulation were considered necessary to give the reader the complete picture that the author had portrayed.

My city is spectacular on this crisp fall night, with the creamy marble of the Washington Monument soaring into the inky sky, and Lincoln's forever watchful figure anchoring the west end of the National Mall. (Pekkanen, 2024, p. 163)

Цієї прохолодної осінньої ночі місто зачаровує: кремовий мармур монумента Вашингтона пронизує чорнильну темряву неба, а постать Лінкольна, немов вічний вартовий, височіє на західному краю Національної алеї.

We applied amplification by adding the metaphorical phrase «немов вічний вартовий». The translation technique of transposition was employed when we converted the English adjective “spectacular” into the Ukrainian verb “зачаровує”, transforming a static descriptive quality into an active, engaging action. Additionally, we used structural modulation to reorganize the sentence structure from “My city is spectacular on this crisp fall night” to «Цієї прохолодної осінньої ночі місто зачаровує».

Regarding proper nouns, we employed different translation techniques: “Lincoln's” uses borrowing as «Лінкольна», “Washington Monument” uses borrowing as «монумента Вашингтона», while “National Mall” uses an established equivalent «Національної алеї», as this official translation already exists and is widely recognized in Ukrainian.

Character descriptions

Character descriptions in *House of Glass* often reveal psychological states indirectly through physical details, creating a challenge for translation. The Ukrainian translation must preserve both denotative accuracy and connotative implications that suggest hidden depths beneath surface appearances.

In the following example, modulation, adaptation and literal translation were maintained through careful lexical selection:

Police never officially deemed her a suspect in the murder. But I can't help assessing her ballerina-lean, five-foot-nine frame. Strong enough to push her petite young nanny through the fragile single-pane glass of a hundred-year-old window? Absolutely (Pekkanen, 2024, p. 21).

Поліція ніколи офіційно не вважала її підозрюваною у вбивстві; але я мимоволі оцінюю її балетно-струнку фігуру заввишки приблизно сто сімдесят п'ять сантиметрів; достатньо сильна, щоб виштовхнути тендітну молоду няню крізь крихке одношарове скло столітнього вікна? Безперечно

«Балетно-струнку» preserves the “ballerina-lean” quality that suggests both grace and potential strength, while the evaluative leap to murderous capability is preserved through the parallel structure of question and emphatic single-word answer. We also applied modulation in transforming “deemed” to «вважала», changing the legal connotation to a more general assessment. Additionally, adaptation was employed in converting the imperial measurement “five-foot-nine” to the metric equivalent «сто сімдесят п'ять сантиметрів» to accommodate the measurement system familiar to Ukrainian readers.

In the second example, the translation maintains the use of structural modulation in “But I can read the deep strain in her eyes” and literal translation while preserving the contrast between interior strain and external composure through parallel structural elements.

But I can read the deep strain in her eyes, and in the faint lines around her mouth. Beth looks like a woman on the brink—of an eruption or a collapse. Maybe both (Pekkanen, 2024, p. 22).

Проте її очі та ледь помітні зморшки навколо губ видають глибоку внутрішню напругу. Бет була більше схожа на жінку на межі — чи то нервового зриву, чи то життєвої катастрофи. А може, і того, і іншого.

As we previously mentioned, Pekkanen employs vivid psychological descriptions to convey character emotions:

She's tiny, even smaller than I expected. She appears to be closer to seven years old than nine. Her mother—tall, brittle-looking, and carrying a purse that costs more than some cars... (Pekkanen, 2024, p. 10).

Вона зовсім маленька, навіть менша, ніж я уявляла; на вигляд їй, мабуть, сім років, а не дев'ять. Її мати йде поруч — висока, тендітна, з сумочкою, що коштує більше, ніж кілька автомобілів...

In this example we have used modulation, amplification, and reduction. Structural modulation occurs in reorganizing “tall, brittle-looking ... a purse” into «висока, тендітна, з сумочкою». Amplification is evident in adding «зовсім» to intensify “tiny” as «зовсім маленька», «йде поруч» to create a more dynamic scene. Reduction appears in condensing “appears to be closer to” into «на вигляд» and transforming the participial phrase “carrying a purse” into the prepositional phrase «з сумочкою», streamlining the description while maintaining its essential meaning.

The translation maintains the physical contrast between mother and daughter that symbolizes their psychological dynamics. The term «тендітна» for “brittle-looking” adds a subtle suggestion of vulnerability beneath Beth's imposing presence, creating psychological complexity.

Investigative elements

The investigative elements in *House of Glass* present specific translation challenges, as they must simultaneously convey factual information and psychological tension. When translating investigative scenes, particular attention must be paid to terminology, pacing, and emotional subtext. Through careful application of Molina's translation techniques — particularly modulation, amplification, and adaptation — we can preserve both the procedural precision and emotional intensity that characterize Pekkanen's suspenseful narrative.

This example demonstrates our application of modulation in transforming “obsessed by weapons” into «має нездорову цікавість до зброї». While the lexical choices differ significantly, semantic core remains preserved, creating a more linguistically appropriate expression for Ukrainian readers

This shattered, battling family is united when it comes to the little girl who is obsessed by weapons and who hides a book about a sadistic serial killer beneath her pink comforter. (Pekkanen, 2024, p. 98).

Ця, сповнена сутичок та протиріч, родина стає одним цілим, коли справа стосується маленької дівчинки, яка має нездорову цікавість до зброї і ховає під рожевою ковдрою книжку про серійного вбивцю-садиста.

To enhance clarity and emotional impact for Ukrainian readers, we employed particularization, amplification, and modulation techniques in this passage. The particularization technique converts the generic “pieces” into the more contextual «шматочки цієї історії», specifying that these fragments relate to narrative elements. Through amplification, we incorporated «нареши́ти». Our modulation approach transformed “fit together” into «складаються в єдине ціле», while “as Charles promised they would” becomes «як і казав Чарльз», converting formal assurance into conversational reference.

The pieces begin to fit together, as Charles promised they would. (Pekkanen, 2024, p. 98).

Шматочки цієї історії нарешилі складаються в єдине ціле, як і казав Чарльз.

This highlights the point at which disparate hints combine to create a cohesive image, reinforcing the investigative process.

The next example illustrates our application of amplification and variation techniques. We used amplification by expanding “*I’m tempted*” into «*На мить мене охоплює бажання*», which creates a more vivid emotional description, and by adding «*але щось змушує мене зупинитися*». Variation is employed in transforming the idiomatic expression “*flip him off*” to «*дати йому прочухана*», which is culturally appropriate Ukrainian equivalent that maintains the aggressive intent while conforming to target language norms.

I’m tempted to flip him off. But the driver may have information I need. (Pekkanen, 2024, p. 30).

На мить мене охоплює бажання дати йому прочухана, але щось змушує мене зупинитися — можливо, у нього є інформація, яка мені потрібна.

Through our use of modulation and amplification, this translation transforms the sequence from conditional speculation to observation of action to conclusive revelation, effectively building suspense. Modulation is evident in changing “*If my angle had been off—if I’d been watching from across the street or inside the building*” to «*Якби я дивилася під іншим кутом — з іншого боку вулиці чи зсередини будівлі*» and “*straightens up, her left hand slipping into the pocket ... her right hand reaches up for her mother’s*” to «*швидко підводиться, ліву руку вона засовує в кишеню ..., а правою бере маму за руку*». Amplification occurs in adding «*його*» to emphasize the deliberate hiding of evidence, creating stronger focus on the object’s disappearance..

If my angle had been off—if I’d been watching from across the street or inside the building—I never would have noticed. Rose straightens up, her left hand slipping into the pocket of her sweater as her right hand reaches up for her mother’s. The evidence is gone now, tucked away. (Pekkanen, 2024, p. 11).

Якби я дивилася під іншим кутом — з іншого боку вулиці чи зсередини будівлі — я б нічого не помітила. Роуз швидко підводиться, ліву руку вона засовує в кишеню светра, а правою бере маму за руку. Доказ зник, його сховали.

In this case, our translation employs modulation in transforming “*dig into*” to «*поханням дістаю*», “*I leave*” becomes «*залишилася*», and “*as I found it*” transforms to «*на своїх місцях*». Generalization occurs in converting the specific “*on her bed*” to the more general «*поруч*». Reduction is applied by omitting “*behind me*” from “*close the door silently behind me*”, while maintaining the stealth element essential to the scene’s tension.

I dig into my purse and grab the envelope for Rose, dropping it onto the foot of her bed. I leave a tiny speck of blood on the envelope from my cut finger, but it’s too late for me to open it and just put the photo on her bed. I take one last look to make sure everything else in the room is as I found it, then exit and close the door silently behind me. (Pekkanen, 2024, p. 94).

Я поханням дістаю з сумки конверт для Роуз, кидаю його біля ліжка, навіть не намагаючись витерти крихітну криваву плямку, що залишилася на папері від мого порізаного пальця — часу обмаль, тож просто кладу фотографію поруч. Востаннє оглядаю кімнату, перевіряючи, чи все на своїх місцях, тоді виходжу й беззвучно причиняю двері.

Emotional commentaries

Emotional commentary — the protagonist's reflections on her own feelings or observations about others' emotional states — presents unique translation challenges, as it requires preserving both psychological insight and narrative voice.

In the first example, the literal translation was used.

— *Stella Hudson. — My voice sounds unnaturally high and tense.* (Pekkanen, 2024, p. 96).

— *Стелла Хадсон, — мій голос звучить неприродно високо й напружено.*

This self-observation maintains close lexical equivalence to preserve the protagonist's psychological self-awareness.

This example illustrates the use of both reduction and amplification. Reduction is evident in omitting “*she asks*”. Amplification occurs through adding «*справжнє обличчя*» to enhance the mask metaphor, and expanding “*desperation*” into the vivid phrase «*спотворене відчаєм*».

Oh, Stella. When did you figure it out?" she asks. Her genial mask is peeling away, revealing what lies beneath it: desperation. (Pekkanen, 2024, p. 287)

— *О, Стелло. Коли ви здогадались? — Її привітна маска тріскається, оголюючи справжнє обличчя, спотворене відчаєм.*

The translation enhances the original by introducing additional detail and transforming abstract ideas into more concrete imagery. These shifts deepen the psychological portrayal and sharpen the contrast between external appearances and inner emotional states, making the intended meaning more vivid and accessible to Ukrainian readers.

In the following case, structural modulation is evident in combining two separate English sentences into one Ukrainian sentence, creating a more fluid narrative flow that better suits Ukrainian syntactic preferences. We also applied generalization when transforming the specific “*I see a muscle twitch in his jaw*” into the more general «*я бачу, як напружується його щелепа*». Reduction occurs in omitting the pronoun “*me*” from “*he tells me,*” simplifying it to «*каже він*».

I am going to get in and out of that house as fast as I can," he tells me. I see a muscle twitch in his jaw. (Pekkanen, 2024, p. 32)

— *Я зайду і вийду з цього будинку так швидко, як зможу, — каже він, і я бачу, як напружується його щелепа.*

In this example, transposition was applied by modifying the grammatical structure of the sentence, aiming to achieve greater naturalness and alignment with the syntactic norms of the Ukrainian language, as perceived by the target audience.

We all saw her. His voice is hoarse, his eyes faraway. (Pekkanen, 2024, p. 55)

— *Ми всі її бачили, — його голос зривається на хрипкий шепіт, погляд блукає десь у просторі.*

Transposition occurs in converting the adjective “*is hoarse*” into the verb phrase «*зривається*», changing the grammatical category from a state description to an active process. Additionally, we used amplification by adding «*на хрипкий шепіт*» and modulation was applied in transforming “*his eyes faraway*” into «*погляд блукає десь у просторі*», where the static description becomes a dynamic action that better conveys the character's distracted mental state.

In the next example, a combination of modulation and amplification was employed to render a more psychologically nuanced portrayal in the Ukrainian translation. Modulation is evident in transforming “*This isn't untrue*” into «*це й не зовсім правда*», while amplification occurs through the addition of «*додаю невимушено*» and «*хоча*», which provides additional

context about the speaker's manner and creates a more complex psychological portrayal of the character's internal conflict between honesty and deception.

It's for my report. This isn't untrue (Pekkanen, 2024, p. 52)

— Це для мого звіту, — додаю невимушено, хоча це й не зовсім правда.

These techniques slightly enhance the character's self-awareness regarding her strategic communication, while also adding an additional layer of emotional complexity.

Hyperbolic descriptions

Hyperbolic descriptions — expressions that deliberately utilize extreme exaggeration to intensify emotional response or convey potential threat — create distinct challenges for translators, who must carefully balance maintaining the intended dramatic effect while ensuring the expression remains convincing in the target language context.

Here, we employed structural modulation, changing the sentence structure and amplification techniques that enhance the foreboding atmosphere of the house “*looming*” by transforming the description into an active perception by the protagonist who observes it in the mirror.

Behind me, the enormous house looms in my rearview mirror. (Pekkanen, 2024, p. 97)

У дзеркалі заднього виду я бачу обриси величезного будинку, що височіє позаду.

This method heightens the psychological tension in the scene, creating a more immediate sense of unease for the reader.

In this instance we applied amplification by expanding “*claw*” to «масивні залізні пазури», which intensifies the predatory imagery, and by adding «прокладаючи шлях углиб». Modulation was employed in transforming “*tunneling*” from a descriptive participle into the more aggressive verb «вгризаяються». Our translation also utilizes personification by attributing animate characteristics to the excavator through the «пазури» metaphor. Additionally, we applied reduction by omitting the specific measurement “*several feet*”.

The excavator jerks into motion again, its claw tunneling several feet into the earth. (Pekkanen, 2024, p. 55)

Екскаватор знову починає працювати, його масивні залізні пазури вгризаяються в землю, прокладаючи шлях углиб.

This example demonstrates the usage of structural modulation with elements of inversion.

The nasal-sounding horn blares behind me. I nearly jump out of my skin. (Pekkanen, 2024, p. 10)

За моєю спиною лунає різкий сигнал автомобіля і я ледь не підстрибую від несподіванки.

Those methods effectively communicates the character's startled reaction in a way that sounds natural to Ukrainian readers while maintaining the tense atmosphere of the scene where the protagonist is anxiously waiting to observe her new client.

In this case, the amplification is achieved through adding «від величезного» and «продумана до дрібниць», while modulation applied in “*seven-bedroom home ... gardens is flawlessly curated*” changed to «будинку із сімома спальнями до ідеально доглянутих садів». Those techniques were implemented to maintain the psychological tension inherent to the thriller genre, where artificial perfection often masks underlying dysfunction.

Every detail of the Barclays' seven-bedroom home and manicured gardens is flawlessly curated. (Pekkanen, 2024, p. 31)

Кожна деталь маєтку Барклаїв — від величезного будинку із сімома спальнями до ідеально доглянутих садів — продумана до дрібниць.

This example demonstrates transposition, changing an adjective “angry” to a noun “гнів” and modulation by transforming “You must ... sometimes” into “Мабуць, часом...” which help us deeply understand characters' emotional states is essential to the narrative.

You must feel so angry sometimes. (Pekkanen, 2024, p. 168)

Мабуць, часом ти відчуваєш страшенний гнів.

Narrative twists

Narrative twists represent pivotal moments in storytelling where audience expectations are deliberately subverted, creating powerful emotional impacts that range from relief to shock. These literary devices are particularly effective when they transform seemingly dangerous situations into harmless outcomes or reveal hidden threats lurking beneath apparently safe scenarios.

One fascinating category of narrative twists involves “false alarms” — moments crafted to generate tension and fear that ultimately resolve into harmlessness. These require exceptional skill in translation because they depend on maintaining the precise balance of threatening cues that initially mislead the audience, followed by contextual shifts that reframe the entire situation.

The first example demonstrates reduction techniques where we eliminated “with it” and “I think frantically”, alongside structural modulation evident in transforming “It'll be hard for her to move around without it” into «Без неї вона навряд чи зможе далеко піти».

These translation choices effectively preserve the tension-building sequence that characterizes psychological thrillers, where anticipated violence dissolves into mundane action, creating the genre's signature atmosphere of false alarms and misdirection.

With her left hand, she raises her cane. For a moment, I think she's going to jab me with it. Maybe I can wrest it from her grasp, I think frantically. It'll be hard for her to move around without it. But Harriet uses the tip of her cane to poke the panel next to me. (Pekkanen, 2024, p. 288)

Лівою рукою вона підіймає свою палицю. На мить мені здається, що вона збирається мене вдарити. Можливо, я зможу вирвати палицю з її рук? Без неї вона навряд чи зможе далеко піти. Проте, Гаррієт лише торкається кінчиком палиці панелі поруч зі мною.

To effectively capture the narrative twist in this passage, we employed reduction by eliminating “a split second” and “Then ... my hand in midair”, which streamlines the action sequence, while implementing amplification through the addition of «всього лиш». Modulation was applied in restructuring “keeps in her sweater pockets. I see the flash of something shiny” into «носить у кишенях светрів ... ловлю поглядом ледь помітний металічний відблиск».

As if in slow motion, I see Rose reach into the pocket of her sweater. I lunge toward her. I know what Rose sometimes keeps in her sweater pockets. I see the flash of something shiny a split second before I grab Rose's arm. Then I freeze, my hand in midair. It's a silver tube of lip gloss. (Pekkanen, 2024, p. 171)

Немов у сповільненій зйомці, я бачу, як Роуз тягнеться до кишені светра. Я кидаюся до неї. Я знаю, що Роуз іноді носить у кишенях светрів. Перш ніж встигаю схопити її за руку, ловлю поглядом ледь помітний металічний відблиск. Я застигаю на місці — це всього лиш сріблястий тюбик блиску для губ.

This approach successfully transfers the dual nature of the narrative twist — starting with perceived danger that transforms into a harmless situation — while ensuring the text reads naturally for the Ukrainian audience and preserves the psychological impact intended by the author.

In the following example we applied amplification by adding «пантом». Modulation was employed in transforming “*I feel a tingle between my shoulder blades*” into «*по спині пробігає холодок*», changing the specific physical sensation to a more generalized fearful response.

I feel a tingle between my shoulder blades, a sixth sense someone is watching me. My hand jerks out and hits the button to make sure my doors are locked. I whip around and look back in the direction of the house. No one is behind me. (Pekkanen, 2024, p. 97)

Пантом по спині пробігає холодок — шосте чуття підказує, що за мною спостерігають. Рука мимоволі тягнеться до кнопки, щоб пересвідчитись, що двері замкнені. Я обертаюся і вдивляюся в бік будинку, але позаду — жодної душі.

The translation challenges encountered in *House of Glass* exemplify what Baker and Saldanha identify as the core difficulty in translating suspense: preserving "not just what is said, but how it is said—the rhythm, pacing, and strategic ambiguities that create psychological tension" (2020, p. 215). Through careful attention to environmental descriptions, character portrayal, investigative elements, emotional commentary, hyperbolic expressions, and narrative twists, the Ukrainian translation maintains the psychological depth and suspenseful atmosphere of Pekkanen's work while accommodating the linguistic and cultural differences between English and Ukrainian.

Conclusion

Sarah Pekkanen is a contemporary American author known for her psychological thrillers, including *House of Glass*, which demonstrates her narrative proficiency through complex characters and familial psychological dynamics. Her writing features meticulously structured narratives characterized by psychological tension, with environmental descriptions, character portrayals, and narrative twists that create a compelling atmosphere of suspense.

In our work, we undertook the translation of key passages from *House of Glass*, a narrative centered on Stella Hudson, an attorney who becomes entangled in a mysterious death investigation involving a child. Throughout the novel, Pekkanen masterfully weaves psychological elements into the storyline, particularly through the careful construction of threatening environments and complex interpersonal dynamics. The text utilizes precise linguistic choices to build and maintain suspense, creating a crescendo of tension as the plot unfolds. Our translation focused on preserving these psychological nuances while ensuring cultural relevance, paying particular attention to the descriptive passages that establish mood and foreshadow events. This translation approach highlights the novel's exploration of truth concealed beneath appearances and the psychological journey toward uncovering deception within seemingly perfect family structures.

During the translation the following translation techniques were used:

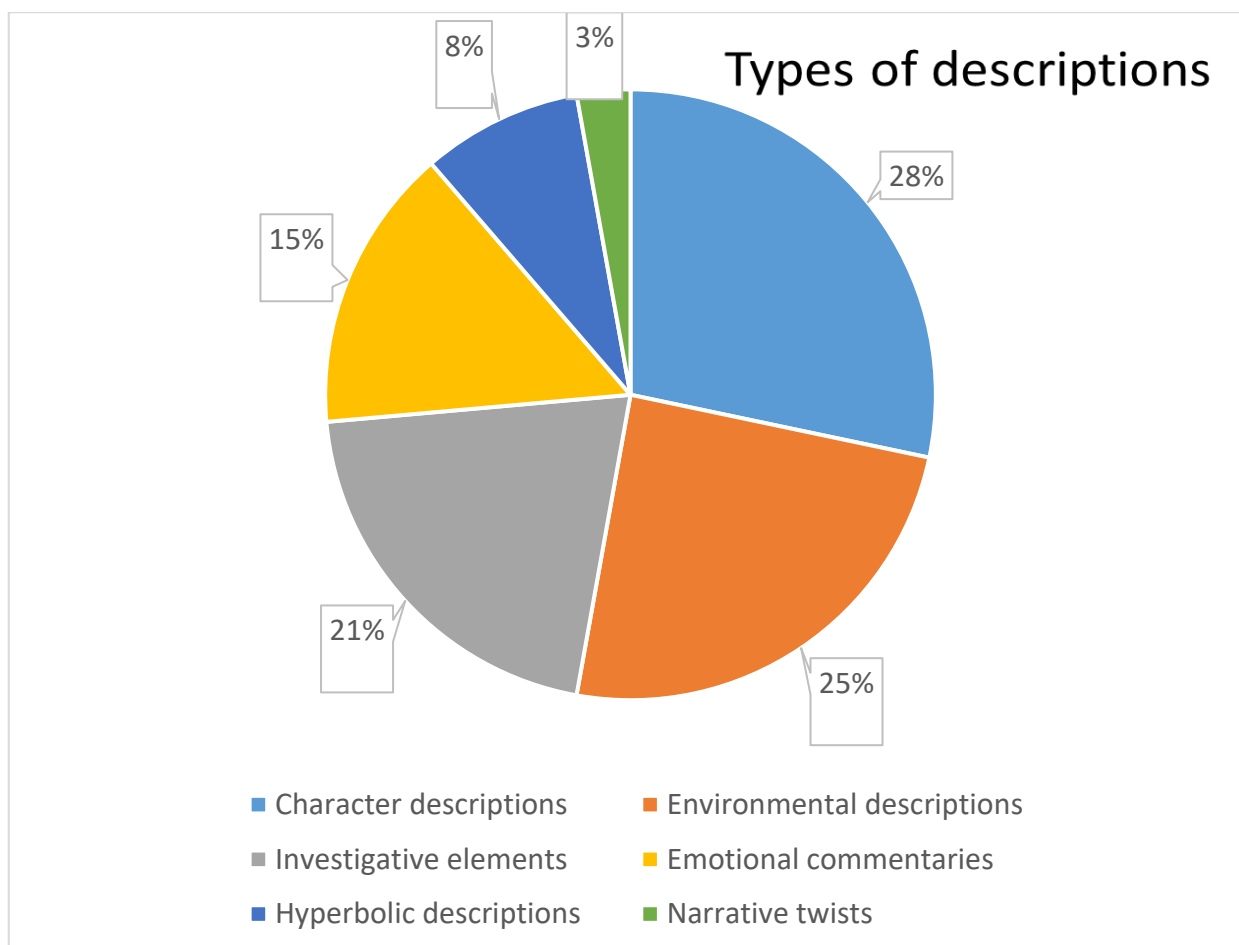
- Modulation (37%)
- Amplification (28%)
- Reduction (14%)
- Literal translation (5%)
- Transposition (5%)
- Generalization (5%)
- Particularization (2%)
- Variation (2%)
- Adaptation (2%)

References

1. All American Speakers Bureau: Book Top Business, Keynote, Celebrity Speakers. Speakers Bureau: Book Top Business, Keynote, Celebrity Speakers.). Retrieved from: <https://www.allamericanspeakers.com/celebritytalentbios/Sarah+Pekkanen/441194>
2. Baker, M., & Saldanha, G. (2020). Routledge Encyclopedia Of Translation Studies. Routledge.
3. Botting, F. (1996). Gothic. Routledge.
4. Childs, P., & Fowler, R. (2006). The Routledge Dictionary of Literary Terms. London: Routledge.
5. Denning, M. (2014). Cover Stories: Narrative and Ideology in the British Spy Thriller. Routledge.
6. Fludernik, M. (2009). An Introduction to Narratology. London: Routledge.
7. Fourie, Q. (2023, August 17). How to Outline a Novel PT. 1. Retrieved from: <https://www.linkedin.com/pulse/how-outline-novel-pt-1-quinta-fourie>
8. Gambier Y. (2010). Handbook of Translation Studies. John Benjamins Publishing Co.
9. Gambier, Y. (2016). Rapid and radical changes in translation and translation studies. International Journal of Communication.
10. Genette, G. (1980). Narrative Discourse: An Essay in Method. Translated by Jane E. Lewin. Ithaca, NY: Cornell University Press. (Original work published 1972)
11. Goodreads. (2024). House of Glass by Sarah Pekkanen.
12. Herman, D., Jahn, M., & Ryan, M.-L. (Eds.). (2005). Routledge Encyclopedia of Narrative Theory. London: Routledge. Retrieved from: <https://www.goodreads.com/book/show/195790531-house-of-glass>
13. Hughes, W., Punter, D., & Smith, A. (2015). The Encyclopedia of the Gothic. Wiley-Blackwell.
14. Hühn, P., Meister, J. C., Pier, J., & Schmid, W. (Eds.). (2014). Handbook of Narratology. De Gruyter.
15. Korunets, I. (2018). Theory and Practice of Translation. Nova Knyha.
16. Lehne, M., & Koelsch, S. (2015). Toward a general psychological model of tension and suspense. Front. Psychol. 6:79
17. Molina L. & Amparo Hurtado Albir (2002). Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach. Meta Journal des traducteurs 47(4):498 (2002). Retrieved from: https://www.researchgate.net/publication/272899204_Translation_Techniques_Revisited_A_Dynamic_and_Functionalist_Approach
18. Pekkanen, S. (2024). House of Glass. New York: St. Martin's Press.
19. Punter D.(ed), Hughes W. (ed), Smith A. (ed). The Encyclopedia of the Gothic, 2 Volume Set (Wiley-Blackwell Encyclopedia of Literature), 1st Edition. New York: Wiley-Blackwell, 2015.1824p.
20. Punter, D., & Byron, G. (2004). The Gothic. Blackwell Publishing.
21. Review: House of Glass by Sarah Pekkanen. But First Kafka. Retrieved from: <https://butfirstkafka.com/2024/07/29/review-house-of-glass-by-sarah-pekkannen/>
22. Rubin, Martin. (1999). Thrillers. Cambridge University Press.
23. Rzepka, C. J., & Horsley, L. (2010). A Companion to Crime Fiction. Wiley-Blackwell.
24. Synopsis of House of Glass: Ending Explained, Chapters Summary Recap, Characters List – Audiobook by Sarah Pekkanen. Retrieved from: <https://audiobookspoilers.wordpress.com/2024/09/24/synopsis-of-house-of-glass-ending-explained-chapters-summary-recap-characters-list-audiobook-by-sarah-pekkannen/>
25. Tomlinson, P. (2018, July). Suspense Thriller: How to write chase, spy, legal, medical, psychological, political & techno-thrillers. Publisher Paul Tomlinson. 587 p.

Appendices

Appendix A

Appendix B

